

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega komisarijata. — Naročnina \$3.00, z u n a j Združenih držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

November, 1929.

Z Bogom in Marijo za narod!

21. letnik.

Ob mrtvaški knjigi.

Spisal Iv. Baloh.

EEDEL je v naslonjaču pri gorki peči. Zunaj je brila mrzla burja; ljudje niso pomnili take hude zime že deset let. Tu v svojem naslonjaču je pisal uradne stvari, bral knjige in časopise in opravljal svoje dnevne molitve. Bil je zlatomašnik. Tu v kotu njegove nizke, preproste sobe je slonela še lesena pozlačena palica, na vrhu je bil šop ovenelih cvetic, katere mu je mladina poklonila ob njegovi zlati maši. Poleg palice je visela štola, ne dragocena, ampak lepa in čedna z napisom: Svojemu župniku-zlatomašniku — hvaležni farani. Po sobi sta skakljala dva lepa zlatorumena kanarčka — edino veselje njegovo. Ko sta mu zjutraj odpela jutranjo pesem, jima je odprl kletki, da sta se veselila svoje svobode, da sta se kratkočasila ter delala njemu zabavo in kratek čas. Bila je združena mladost in starost.

Pred njim je ležala odprta mrtvaška knjiga. — Končano je bilo novo leto in treba je bilo odposlati izpiske na višje oblasti. Njegova roka ni bila več mladostna, pisava je bila počasna, roka se mu je tresla. Sicer pa mrličev v preteklem letu itak ni bilo veliko.

Odprto mrtvaško knjigo je vzel v roke in trenotno pregledal zapisana imena. V duhu je šlo še enkrat vse njihovo življenje pred njegovimi očmi. Prelistal je teh par listov, prebral vsa imena od začetka do konca. Pero je hotelo prepisavati, začelo je govoriti srce . . .

Ah, Milka, ti otrok moj zlati, ti si prva zapisana v mrtvaški knjigi. Bila si žrtev mrzle zime, zato je bil tvoj grob brez cvetja, ampak sama si bila najlepši cvet. Kadar sem zrl v tvoje nebeško lepe oči in gledal tvoja cvetoča lica, slišal tvoj angeljski glas, poslušal tvoje odgovore na moja vprašanja,

tako mirne, premišljene in točne — tedaj se mi je v srcu porodila misel: Oh, ko bi bili vsi šolski otroci taki! Ti si vase srkala besede iz mojih ust, med tem, ko so se drugi otroci igrali in me jezili. Ti si bila podukov in svaril najmanj potrebna in greh se bi mi zdel, če bi te kdo udaril. Ne bom pozabil prizora, ko si stala pred Nadpastirjem s tresočo roko s šopkom rož, a z jasnim pogledom. Zanesel sem se nate. In ko si končala — se je globok vzdih izvil iz tvojih nežnih prsi. Blagoslovila te je roka — zadnjikrat."

Zlatomašnik je utihnil — in v mrtvaški knjigi čital dalje.

"Ivan, ko berem tvoje ime, me iznova srce zaboli, kakor takrat, ko sem ti zatisnil oči. Bil si moj up, mladenič, a mož-značaj. Miren, resen in trezen — popolnoma nasproten svojemu očetu. Ko si prišel od vojakov na dopust, je bila tvoja prva pot poleg k domu — k meni. Tega ne bom pozabil. Mislim sem si, ko bomo mi stari možje odmrli ali odšli, boš ti zbral mladino okoli sebe in četudi brez mene, bo varna moja čreda. In okoli tebe se bodo zbrali drugi možje in ti jih boš vodil, ti podučeval — in poslušali te bodo in ubogali. Toda nebo je sklenilo drugače. Samo osem dni si ležal in umrl. Zapisal sem ti kot vzrok smrti — pljučnico. Prosil sem, naj ti pošljejo po zdravnika, pa niso hoteli. Oče je bil v gostilni, mati pa je tožila, da je živina bolna in da ni denarja . . . Zagrebli so te. Oče je stal ob grobu svojega sina nem, mrzel — brez ene solze. Jaz pa sem s težkim srcem vrgel kos trde zemlje na tvojo rakev rekoč: Vzemi zemlja, kar je tvojega . . . A nehote so mi iz ust hotele uiti besede: Oh, Ivan, kako je tebe škoda! . . .

In ti, Pavla! Komaj da se je usedel spomladanski grob Ivanov, so poleg njega položili tebe. Bila

si duhteča roža, v cerkvi in doma. Tvoje veselje je bil Marijin oltar, tvoja obednica — obhajilna miza. Tako tiha in skromna, da skoro nikdo ni vedel, da bivaš v vasi. Nepozaben mi ostane tvoj testament. Oblecite me na parah v belo obleko. — Če bi imel v zgodnji pomladi rdečih cvetic, posul bi tvoj grob. Pa jih ni bilo. Ampak nebo se je pooblačilo in na tisoče solzic je padlo na tvoj svež grob iz neba.

Umrla si tudi ti, Ana, krščanska mati. Kadar vidim v cerkvi tvoj prazen prostor v cerkvenem stolu, se vselej spomnim nate. Ni te več in ne bo te več. Poznal sem te kot otroka, dekleta, nevesto, ženo in mater. Ko se spomnim nate, se vprašam: Ali si ti sama poslušala moje nauke kot dekle, nevesta, žena in mati? Kje so ostale druge? In zakaj si ravno ti šla in pustila svojih pet malih, nedoraslih otrok? Zakaj? Sam ne vem odgovora. Bolj kot žalostinka pevcev ob tvojem grobu je trgalo srca ihtenje tvojih sirot. Jaz pa sem si mislil: Zakaj ni več takih mater in zakaj si ravno ti šla v večnost...

Oh, očka, tudi vi ste šli. Bila sva znanca in prijatelja od prvega dne, ko sva se videla. Pozdravili ste me kot cerkveni ključar ob mojem prihodu. Od tedaj sva si bila prijatelja nešteto vrsto let. Tri gospode sem preživel — to so bile tvoje besede ob mojem nameščenju, — pa bom še Vas! Pa Bog je hotel drugače; leta so prišla in so zahtevala svojo žrtev. Bilo je ob zlati poroki. Cerkev se je slovesno okrasila za zlato poroko svojega ključarja. Bila je slovesnost, kakoršne nikdo ne pomni. Zbrali so se vsi sorodniki, vsi vnuki in vnukinje do tretjega rodu. Tedaj sem sedel na njegovi strani, se vzdignil ter izpregovoril pozdravico. Bila je po dolgih, dolgih letih zopet ena in mislim — zadnja. Nisem govoril veliko. Ampak ko sem končal, se je utrnila solza iz njegovih oči. Bila je ena sama. Dotlej še nikdar nisem videl solze v njegovih očeh. Žvenketale so kupice, pesem se je odpela, vse se je pomladilo. Starček se nasloni na mojo ramo, prime me za mojo roko ter mi pravi s tresočim glasom: Oh, gospod, lepo prijetno je, ampak — joj, ne bom dolgo. Kaj ne, star sem. Saj, da sem to doživel — in pa še Vašo zlato mašo bi rad doživel. Takrat bo veselje. Vsa fara bo vesela. Ja, ampak, gospod, zdaj ni več tako kot je bilo včasih. To so bili časi. Kaj ne, po sveti maši smo se zbrali pod lipo pred cerkvijo, pa ste nam kaj lepega povedali. Kako smo Vas poslušali in ubogali! Bili ste naš pastir, voditelj, z eno besedo — vse. Pa zdaj je vse drugače! Ne vem, ali smo se mi izpremenili, ali so mladi drugačni. Nobeden nas več ne posluša. Nekaj Vam bom povedal, gotovo še ne veste. Saj veste, jaz sem mož, pa sem v zadnji občinski seji predlagal, da naj se gospodu vsaj za zlato mašo popravi žup-

nišče, ki je sramota za celo vas. Pa sem si mislil, da bodo vsi edini; a ni bilo tako. Starček je obmolknil. Mladina je bila vesela, pela je, vmes pa je ravno nekdo dokončal svojo napitnico, katere nikdo več poslušal ni. Čez moj obraz je šla resnoba.

Nekaj časa potem sem dejal zlatoporočencema: Še enkrat — vse najboljše obema! Starčku pa sem na uho pošepnil: Očka, hvala lepa za Vaš trud in za vse. Stara sva oba in iti bo treba.

Tedaj pa sva si zadnjikrat segla v roko. Otroci, mladina — vsi — odrasli, tudi možje so postajali zelo glasni in veseli, jaz pa sem odšel tiho, neopazhen domu. Čez par tednov je očka obolel in v treh dneh ga ni bilo več. Ljudje so rekli: starost. In ko sem ga spremil k zadnjemu počitku, me je celo pot spremljala misel: Zlata poroka — zlata maša — priprava na smrt. On je ni več dočakal — moje petdesetletnice. Lepo je bilo med brati kmalu potem — pa je hitro vse minulo. Vse na svetu je nično.

Obrnil je list.

“Da, tudi ti si šel, moj sosed — Matija. Šel si hitro, nepričakovano. Zapisane imaš v mrtvaški knjigi kratke a pomenljive besede: kap, nepreviden. Midva si pa nisva bila prijatelja. Ne vem sam, zakaj ne. Nikoli ti nisem krivice storil, a zadnja leta si nisva bila prijatelja, četudi sva si bila soseda. To so bili srečni, lepi časi, ko smo s tvojim ranjkim očetom skupaj hodili na sprehod, na lov in skupaj se zabavali v tvoji hiši. Ti časi so minuli. Ranjki te je poslal v mesto v šole, pa si kmalu prišel domov in nisi bil ne gospod, ne kmet. Imel si dobro ženo in dobre otroke. Še sem prišel v tvojo hišo, a ko je oče umrl, bil sem vedno sam, čutil sem, da sem tujec, nobeden ni maral zame, ljudje so pa rekli, da si ti — nekaj več. In že več let je preteklo, odkar si nisva dobra. Pa imel si vendar dobro srce. — Bog ti bodi milostljiv!”

Starček se je zamislil. Zmračilo se je, dan je bil kratek. Ptičke so utihnile v kletkah — in on je knjigo zaprl. Hotel je prepisavati prihodnje dni.

Mraz ni pojenjal. Sedeč v spovednici se je prehladil in ostal par dni doma. Naročil je cerkovniku, naj pride vprašat v župnišče, predno zvoni. Boljše mu ni bilo. Pokliče soseda-sobrata. Bila sta pri najboljši volji.

“Le še pridi — saj bom boljši,” bile so njegove poslovilne besede.

Cerkovnik pride drugo jutro in potrka. Nič odgovora. Odpre vrata in najde zlatomašnika sedečega v naslonjaču — brez življenja.

Zaspal je za vedno. Pred njim je ležala odprta mrtvaška knjiga. In prvo je bilo v novem letu zapisano v njej — njegovo ime.

Rev. J. Smoley.

PRAZNIK VSEH SVETNIKOV.

ANAŠNJI praznik se spominjamo svetnikov in svetnic, ki gledajo v nebesih Boga od obličja do obličja. Skoro bi nas premagala nevoščljivost, s kraljico Sabo bi radi vzkliknili: "Srečni tvoji dostojanstveniki, ki stoje vedno pred tvojim obličjem in poslušajo tvojo modrost." Nehote se nam vrviva vprašanje: "Bom li tudi jaz enkrat med njimi?" Da, vprašajmo se danes; **"Kdo bo pa prišel v nebesa?"**

1. **V nebesa bo prišel, kdor jih bo prejel kot dedščino.** To je Bog izrecno povedal. Kdo pa so ti dediči? Sv. Pavel nam pove to v listu k Rimljanom (8, 17): "Če smo otroci, smo tudi dediči, dediči božji, sodediči Kristusovi." Kdor ima posvečujočo milost božjo, ali po sv. krstu ali po vrednem prejemu zakramenta sv. pokore, ta je otrok božji; on bo prejel kot dedščino nebesa. Dokler si ohranimo v srcu milost božjo in se varujemo greha, bomo sigurno prišli v nebesa. Potem bomo lahko rekli s psalmistom (141, 6): "Ti si moj delež v deželi živečih."

2. **V nebesa bo prišel, kdor si bo nebesa kupil.** Cena so dobra dela našega stanu in poklica, dela krščanskih čednosti. Če bomo v izvrševanju teh del goreči in stanoviti, potem bomo imeli ob koncu življenja denarja dovolj, da si kupimo nebesa. Bog bo povrnil, kakor pravi sv. Pavel vsakemu po njegovih delih; z večnim življenjem tem, ki so stanovito vršili dobra dela. Veljajo nam besede sv. Pavla (1. Kor. 15, 58): "Bratje, bodite vedno goreči v delu Gospodovem, da vaš trud ne bo zastonj v Gospodu."

Če nas vabi zapeljivi svet, če nas skuša naše poželenje in pekel, recimo s sinovi Izraela v puščavi (Num. 21, 22): "Ne bomo šli na vaša polja in v vaše vinograde, ne bomo zajemali iz vaših vodnjakov, toda šli bomo naprej po poti, ki nas popelje v obljubljeni deželo."

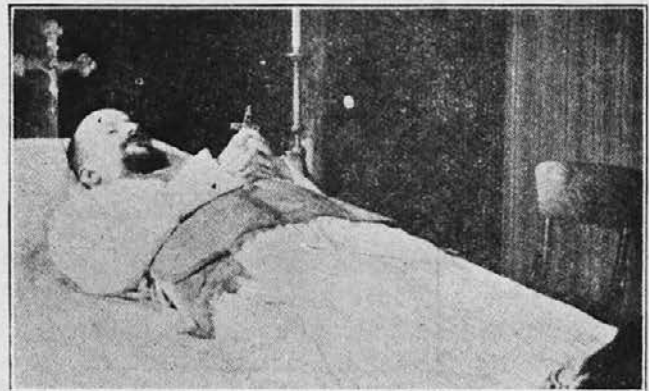
VERNIH DUŠ DAN.

Smo v mesecu Vernih Duš. Vsakdo izmed nas stoji danes vsaj v duhu na grobovih svojih dragih in moli za nje. Ste pa tudi pomislili, kaj mora veren kristjan glede usode rajnih imeti pred očmi? Povedati vam hočem na kratko **verske resnice, kakor nas jih uči naša sv. Cerkev glede vic.**

Prva verska resnica je, "da je kraj očiščevanja, ali vice, kjer se duše, ki niso popolnoma čiste, očiščujejo s kaznimi, da bodo vredne nebes." Tako so

se izjavili cerkveni zbori v Florenci in Tridentu in se opirajo pri tem na sv. pismo in na razum. Tako govori apostol Pavel (1. Kor. 3, 15) o delih kristjanov: "So li popolnoma dobra, to bo pokazal Gospodov dan; pokazal se bo v ognju." Kdor umrje v majhnih madežih greha, "se bo sicer rešil, toda le skozi ogenj." Razum nam pa pravi: "Ako po Kristusovih besedah ne more nič rečistega v nebesa, in ker premnogi nimajo sicer težkih grehov na sebi, ampak samo majhne odpustljive grehe, potem mora biti neki kraj, kjer se bodo ti majhni madeži izbrisali."

Druga verska resnica nas uči, "da moremo dušam, ki so zadržane v vicah, pomagati s priprošnjo, posebno z daritvijo sv. maše." Tako se je izrekel cerkveni zbor v Tridentu. Za to nam pričuje tudi sv. pismo. V drugi knjigi Makabejcev (12, 43) je govor o darovih, ki so jih doprinašali za umrle, in

**V sluhu svetosti umrli kitajski misijonar
p. Engelhard Avbelj, O.F.M.**

sv. Duh pripominja k temu: "Sveta in zveličavna je misel, moliti za mrtve, da bi bili grehov rešeni." Sv. Cerkev je tako vedno učila; cerkveni pisatelj Tertulijan omenja že v 2. stoletju obletnice za rajne.

To sta dve verski resnici glede vic. Naša dolžnost je, da našim dragim rajnim po možnosti pomagamo. Nam veljajo besede sv. Duha (Sir. 7, 37): "Dobrodelnost je dopadljiva živim, ne odrekaj je pa tudi umrlim!"

ŠTIRIINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Ladja je Cerkev, krmar je sv. Duh. Viharji so razna preganjanja, morje je čas. V pričetku je bil le mal čolniček z 12 apostoli. Poslal jih je Odrešenik. Proti temu čolničku je plula ogromna ladja poganstva, ki je bila opremljena z vsem. Kaj premore jadrnica proti oklopnici, ki ima velike to-

pove, torpede? Čolniček je pa sprejel nesorazmeren boj. Slabejši podlegajo drug za drugim v boju, vstajajo pa vedno novi vojaki, in prišel je čas, ko so nasledniki apostolov stopili na ladjo nasprotnikov, jo zavzeli, prikrojili jo svojim potrebam in jo uporabljali zase. Slavna je bila zmaga krščanstva po tristoletnem boju nad poganstvom. Kristus je zapovedal in nastala je velika tišina. Boji se še vedno ponavljajo, toda Kristus je z nami, ne bojmo se, ne bodimo maloverni! Kristusova resnica bo zmagala.

Ladja je človek, cilj plovbe je nebo, viharji so skušnjave, morje je čas. Poželjivost dovaja na ljudi ogromne burje, tako da človek pogosto obupava, visoko dvigajoči se valovi ga skoro pogrezajo. Čujte torej, kakor so čuli apostoli! In če te straši obup, ne obupaj, kliči na pomoč Najsvetejše Ime!

Kristus je gospodar ladje. Njemu darujmo svojo dušo, svoje telo. Ne bom se bal, če si Ti z menoj, o Gospod! Kdo bo nas premagal? Pelji nas, o Gospod skozi viharje tega življenja v pristan večne blaženosti.

PETINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Obdelovanje polja — vzgoja otrok. Kako je bil kdo vzgojen, to se pokaže pozneje v službi, pri delu. Toda tudi dobro vzgojeni otroci se včasih premene, da jih ni poznati ne v govoru, ne v mišljenju, ne v nravih. Odkod plevel?

Če je le dober za delo, če opravi le svojo službo, za drugo se ne brigam, tako govori marsikak gospodar, predstojnik. Mene ne briga, če moli, če gre v cerkev, itd. Kako naj potem predpostavljeni pričakuje, da bo poslušen in zvest njemu, če se ne briga za božje, za cerkvene zapovedi? So-li predstojniki več kakor Bog, velja morda njihov ukaz več ko zapoved Boga? Tak predpostavljeni, tak gospodar je pozabil na apostolove besede: Kdor ne skrbi za svoje domače in njihove duše, ta je zatajil svojo vero in je hujši ko pogan.

Niso zadovoljni s službo? Hočejo večjo plačo, malo dela? Ne čudimo se temu! Služabnik, delavec ni slep in gluhi! Vidi, kako vsakdo gleda le na svoj lasten žep in dobiček, in zato pomaga bližnjemu le, če ima od tega kako korist in zastonj ne bo storil za njega nikake stopinje. In tako se nauči tudi podložni gledati le na svoj lastni dobrobit. Zapravljivost, ki jo vidi pri predpostavljenih, zahteva tudi za njegove izdatke večjo plačo in dohodke.

Niso zanesljivi, vedno česa zmanjka. Zakaj? Ker se ne boje Boga. Če podložni vidijo, kako sleparijo in goljufajo druge njihovi predpostavljeni, začno lagati in goljufati tudi podložni. Če dela to lahko gospodar, zakaj bi ne mogel in ne smel tega tudi

jaz, si misli potem priprost služabnik? Jaz sem bolj potreben kakor pa on.

Niso zvesti in udani svojemu gospodarju. Zakaj? Svoječasno so smatrali posle, služabnike za člane družine in danes? Žival jim je pogosto ljubša ko človek. Če zboli žival, bodo za njo skrbeli, za onemoglega, obolelega služabnika se pogosto ne brigajo. Kdor ne vidi ljubezni do sebe, ne bo imel ljubezni in vdanosti do drugega.

Predpostavljeni in podložni naj bi si globoko vtisnili v srca besede današnjega lista sv. Pavla h Kološanom (3, 12-16).

ŠESTINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Sv. Pavel hvali v današnjem listu Tesaloničane; oni pa so to hvalo tudi zaslužili. Posebno pa hvali pri njih, da se je Kristusov nauk od njih daleč razširil, da so jih s svojo gorečnostjo in neutrudljivostjo mnogo pridobili: "Od vas se je razširil Gospodov nauk ne samo po Macedoniji in Ahaji, marveč po vseh mestih." Kar hvali apostol Pavel na Tesaloničanih, to so kristjani vedno delali, na tem temelji ne samo udržavanje, marveč tudi razširjanje vere. To moramo tudi mi delati: Skrbeti in se truditi, da se vera vzdrži in širi.

Ob času apostolov je bila sv. vera razširjena po vsem takrat znanem svetu. Zaslugo za to pa nimajo samo apostoli, ampak vsi kristjani, ki so besedam apostolov verovali. Apostoli, razposlani po cellem svetu, se niso nikjer dolgo zadržavali. Ko so pridobili nekatere za Gospodov nauk, so ustanovili občino in šli dalje, kjer so storili ravno tako. Ko bi bilo ostalo samo pri tem, kar so apostoli sami storili, bi se vera ne bila posebno razširila. Toda vsaka krščanska občina, ustanovljena od apostolov, ni samo vztrajala v Gospodovem nauku, ampak si je tudi prizadevala, da je rastla, da je bila seme drugih kristjanov. Vsi kristjani so delali z gorečnostjo, da so pridobili nove ude ne samo v mestu, ampak tudi po okolici. Če je bil en član družine kristjan, ni ostal sam, gledal je, da je verovala cela družina; širili so potem vero v druge družine. Na ta način je rastla Kristusova vera in iz gorčičnega semena je postalo velikansko drevo. Ne samo oznanjevalci vere, duhovniki, ampak vsak veren kristjan se mora truditi za razširjanje vere. Ta vera je naš največji, najdragocenejši zaklad.

Vsakdo ima, ako ne družino, gotovo sorodnike, ima dobre znance, ima stike z drugimi ljudmi, prihaja med nje ali dohajajo ti k njemu, glejte, tu je priložnosti dovolj, da širimo in negujemo vero, kakor so to vedno delali goreči kristjani, kakor to žalibog delajo sovražniki Kristusovi, sovražniki vere. Naj se nikdo ne odteguje temu delu! Naša dolžnost je, da spreobrnemo svet h Kristusu, da bo drevo ve-

re še bolj rastle, s tem si bomo zaslužili nesmrtno zasluge, zaslužili si bomo Kristusa na vse veke.

POSLEDNJA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Ko bi nam nekdo prerokoval, kaka nesreča nas bo zadela, kako zgubo in škodo bomo imeli, kako bi se mi na vse to pripravili! Še veliko bolj se moramo pa pripraviti, da rešimo svojo dušo, da odvrnemo od sebe največjo nesrečo, ki nas čaka pri poslednji dobi. Kristjan, spominjaj se poslednjih reči, to je Kristusov glas, in predmet današnjega premišljevanja.

Poslednje stvari človeka so: smrt, sodba, nebesa ali pekel. Smrt stori konec vsemu časnemu. Imetje, čast, slava, veselje, radost, vse to bo s smrtjo minulo. S tega sveta bomo stopili v večnost, v drugi svet. Sodba je dvojna, posebna, takoj po smrti, ki določi kam gre duša, v nebesa, pekel ali vice. Druga sodba bo vesoljna na poslednji dan, ko bomo vsi stali pred božjim sodnikom, Jezusom Kristusom. Ta sodba bo dala vsakemu, kar je njegovega: Bogu sla-

vo, Kristusu vlado in zadoščenje, angelom nebesa, hudiču pekel. In kaj bomo prejeli mi? Nekaj jih bo prejelo delež med angeli v nebesih, nekaj pa med zavrženimi v peklju. To so resnice, ki jih ve vsak kristjan. Vi, ki verujete v te resnice, ne zamerite jih! Ne poslušajte brezvernega sveta, češ, da je s smrtjo vsega konec. To so večne resnice in od teh resnic je odvisno vse. Verujte Kristusovim besedam: Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle. Vsa modrost, vsa znanost, vsa veda bo prešla, smrt pa ne bo prešla do sodnjega dne. Tudi sodba ne bo prešla, dokler se ne izvrši; tako tudi ne bo prešlo nebeško kraljestvo, ne bo prešel pekel. Te stvari ostanejo in nas gotovo pričakajo. Verujte to, verujte, kadar molite: Od ondod bo prišel soditi žive in mrtve! Verujte, ko molite: Verujem v vstajenje mesa, v večno življenje!

Ta vera nam bo dala moč, da boste sveto in modro živeli, da boste lahko umirali, srečno prestali sodbo, da boste rešeni večnega ognja in prišli v nebesa.

P. Evstahij, O. F. M.:

RAJNEMU PRIJATELJU PČ. P. ENGELHARDU,
O. F. M.

kitajskemu misijonarju.

Ah, moj bratec, ali res
v grobu spava truplo tvoje?
V vrtu blaženih nebes
duh tvoj Stvarniku že poje?!

Čvrst, krepak, tako še mlad
pustil delo neskončano
mar si sred najlepših nad?! —
Vedi, nam se zdi prerano! —

— — Ti pa kličeš vsem z višav:
"V rajnu nadaljujem delo:
prošnje moje — moj pozdrav,
blagoslavljam cvetje belo."

"Srečo naj vam da Gospod,
Cerkvi, domu dneve zlate,
Kini blagor: verni rod! —
Blagoslavljam sestre, brate . . ."

P. Evstahij, O.F.M.:

V SPOMIN PČ. P. VESELKOTU KOVAČU,
O. F. M.,

kitajskemu misijonarju.

Cel Slovenec, ves navdušen
za naš dom in dragi rod,
bistroumen, mož izkušen,
čednosti si ljubil pot.

Vnet za Cerkev šel si v Kino
delat zanjo in trpet,
vendar često v domovino
srčni nam poslal si cvet.

Ko je duša dozorela,
Bog te vzel je v rajski maj . . .
Dela bodo v vek slovela,
hvalo poje dom, Kitaj!

Vzornik vsem, ki Bog jih zove,
— mnoge vname zgled naj tvoj! —
prosi, da poslance nove
pošlje Jezus v nógrad svoj!

Tvoji otroci Ti bodo povrnili...

S. Gorski:

RI Kotarjevih so imeli svatbo. Še bi bil edini sin Tone lahko čakal. Saj gospodinja ni prav nič pogrešal. Sam se je večkrat tako izrazil, ko so ga izpraševali kdaj se bo ženil, da mu boljše kot mati niti žena ne bo mogla gospodinjiti. Po moževi smrti je ona res vso svojo ljubezen in skrb prenesla na svojega edinca Toneta. Še čez svoje moči se je trudila in delala, da bi mogel svojo bodočo izvoljenko na kaj boljšega popeljati, kakor je rajni njo.

Po človeško sodeč bi morala biti na dan Tone-tove svatbe vesela, tako radi njega, kakor radi sebe. Vedno je rada delila veselje z njim in sama je bila potrebna razbremenjenja. Toda med tem, ko je vse drugo rajalo, pelo in plesalo, je ona žalostna hodila okrog svatov. Silila se je, da bi prikrila svojo žalost, a je bila prevelika, da bi jo mogla skriti. Kardarkoli je pogledala svojega dragega Toneta, so njene oči sicer še vedno izraževale materinsko ljubezen. A ko ji je pogled padel na nevesto, so si ji oči nehote orosile. Plaho je pogledala okrog sebe, nato pa odšla v svojo sobo, da se na tihem izjoka.

Tone ni izbral po njenem okusu. Sicer ni bila ena tistih mater, ki bi svojim otrokom najrajši čisto same, brez ozira nanje, izbirale ženine oz. neveste. Ona bi bila le rada, da bi bil Tone pri izbiri poslušal ne samo srce, temveč tudi pamet. Toda v tem oziru Tone ni nikaka častna izjema med zaljubljenici. Srce je imelo glavno besedo, pamet sploh ni mogla do nje. Zagledal se je v Resarjevo Mano, ki je imela že več ženinov. Glas, ki je šel o njej, ni bil najboljši.

Šele ko je skrbeča mati opazila, v koga se je zagledal, mu je obzirno in ljubeče začela prigovarjati, naj bo previden, ker gre za celo življenje. A bilo je prepozno. Slepa ljubezen je pognala že pregloboke korenine. Nikoli ji ni odrekel nobene prošnje. To pa s tako odločnostjo, da je prvi trenutek sklenila, ga znanprej v miru pustiti, češ kakor si bo postlal, tako naj leži. A njena materinska ljubezen in skrb za njegovo bodočnost je bila prevelika, da bi ta sklep držala. Zopet in zopet ga je prosila in rotila, naj se v tej tako usodni zadevi ne odreče svoji pameti. Marsikatero grenko je morala radi tega slišati. Bolelo jo je, a še bolj jo je bolelo, ko je videla, da njen najdražji edinec ne mara za noben dobrohotni opomin, marveč slepo hiti nesreči v naročje.

In sedaj si jo je zapečatil. O tem je bila mati živo prepričana. Kako naj bi bila vesela. Njegova svatba je bila zanjo sedmina. Žal, da je imela prav.

Nova gospodinja je vedela, da mu je ona na vse mogoče načine branila, njo poročiti. Že prej je natihem kovala načrte, kako se bo zmaščevala nad njo, ko pride k hiši. Kmalu po poroki je začela svoj načrt izvrševati. Kakor z deklo je postopala ž njo. A, to je še prenesla, čeravno jo je bolelo. Pa tudi kot dekla ji ni mogla nikoli ustreči. Ob vsaki priliki je zarežala nad njo, kakor nad sužnjo. Tega ni mogla mirno prenesti. Ponovno je prišlo med njima do burnih nastopov, tako da je moral on vmes poseči. A kaj, žena je imela vedno prav. Mnogo krvavih solza je mati radi tega pretočila v svojem kotu.

Nekega dne ste bili skupaj v kuhinji. Mana je na špiritovi svetilki hotela nekaj hitro zavreti, mati je zadaj nekaj pospravljala, vsa zatopljena v svoj križev pot starih dni. Kar jo predrami strašen krik. Sunkoma se obrne in ujame Mano vso v ognju, ki je od strahu omedlela. Svetilka se je prevrnila, plamen razlitega špirta jo je objel. Če ne bi bilo matere zraven bi bila zgorela. Ona ji je hitro pogasila obleko, da ni bilo hujšega kot nekaj opeklin.

V tistem pride mož od nekod. Mati mu še vsa tresoč se od strahu pripoveduje, kaj se je zgodilo. Mana, ki se je med tem zavedla, pa začne vpričo moža rohneti nad materjo, da je ona kriva, da se jo je hotela na ta način iznebiti. Kajpada je mož zopet njej verjel. Začel je kričati nad materjo, jo goniti proč in malo je manjkalo, da je ni pretepel.

To je bilo ženi že preveč. Z nadžensko silo je zadušila solze, se zravnila pred sinom in mu kakor prerokinja, ki v božjem imenu govori, dejala: Tone, izpolnila ti bom željo. Pojdem od hiše, kjer sem pustila vso svojo moč, zate nevhvaležni sin. Nikdar več ne bom silila čez prag te hiše, čez katerega sem naredila toliko trudnih stopinj, vse zate. Ne boš me videl več, a pomni, tvoji otroci ti bodo povrnili, kar si meni storil. Z Bogom, da se ne vidiva več!"

In zopet se je sklonila, še globlje kakor je bila prej. Najtežji križ življenja je začutila na svojih ramah. Opotekajoč se pod njegovo težo je odšla in debele solze so se lovile druga za drugo po njenem od žalosti razoranem licu.

Tone takega nastopa ni pričakoval. Kar sapo mu je zaprlo. Njegovo sinovsko srce je zakričalo: "Svojo mater si pognal po svetu, njo, ki ti je dala življenje in živela le zate!"

Najrajši bi bil zaklical za njo: "Mati, ne hodite, prej sem vas ljubil kot ženo, in vi mene prej kot ona!"

Žena je opazila njegov notranji boj in mu znala zamoriti sinovska čustva.

"Tone," je dejala, "če imaš njo rajši kot mene, naj le ostane, bom pa jaz šla, odkoder sem prišla!"

Mož je zmagal nad sinom.

Nekaj časa je bilo pri Kotarjevhi nenavadno tiho. Če se je Tone še tako prizadeval, da bi bil prijazen z ženo, je ona lahko spoznala, da je njegova prijaznost prisiljena. Zato mu je še ponovno očitalo predbacivala: "Nimaš srca zame. Tvoje srce je še vedno pri materi. Le kar piši ji, naj pride nazaj, se bom jaz umaknila!"

spominu nanj. Ko ga je zvečer truden jemal v naročje, je pozabil na svojo utrujenost.

A kako da Tonček nič ne odgovarja na njegove sladke klice, niti s smehljajočim obrazkom ne? Da, celo za mamine še slajše klice je top. Dobrika se mu, ljubkuje ga, a ne dobi nikakega primernege odziva.

Le prehitro je prišlo za stariše tisto strašno spoznanje, da je otrok bebast in gluhonem.

Zopet je postalo tiho okrog Kotarjeve hiše. Kakor senca sta se on in ona vlačila okrog oglov. Videlo se jima je, da se k najnujnejšemu delu le silita. Kadar je Tonček zajokal, so zablestele solze tu-

Pri takih očitkih se je Tone neštetokrat pokesal, da ni poslušal matere in kje drugod pogledal za nevesto. Toda naravnost v obraz ji tega ni upal vreči, da si ne zažge še večjega pekla. A znotraj je žgalo podnevi in ponoči. Kadar se je ponoči prebudil, vedno so kakor pošasti stale pred njim grozeče besede matere: "Tvoji otroci ti bodo povrnili!"

Zato njegovo očetovsko veselje ni bilo čisto, ko je dobil sinčka, Tončka kajpada. Sicer so se poslej njegove misli bolj okrog njega vrtele. Novo moč in novo veselje do dela je začutil v sebi, ob

di v njunih očeh.

Še pošastnejše kot prej se je v nočnih urah brez spanja okrog Tonetove postelje vlačila materina grožnja: "Tvoji otroci ti bodo povrnili!" . . .

Solnce je posvetilo izza oblaka šele, ko je v zibki zajokala princezinja Anica. Ljubek otrok je bil to, ki je kmalu znal vračati ljubezen za ljubezen.

Ob jasnem svitu tega solnčeca sta oče in mati pozabila na to, kar je bilo. Ko je došlo poročilo, da je mati v ubožnici umrla, je Tonetu sinovsko srce sicer narekovalo, da bi šel na pogreb, a končno le ni šel, da bi žene na novo ne vznemirjal. Moreča

misel, da se nad njim uresničuje materina grožnja je stopila v ozadje. Gluhonemi, bebasti Tonček se mu je zdel slučaj, s katerim se je polagoma vsaj za silo sprijaznil.

Bilo je nekega jesenskega dne. Tonček je imel takrat pet let, Anica pa tri. On in ona sta se odločila, da gresta na semenj, eno živinče sta sklenila prodati, ker je bilo tisto leto radi suše premalo klaje, da bi jih mogla toliko prerediti čez zimo. Otrokom sta pripravila potrebne hrane in igračk, zaklenila hišo in odšla.

Ker sta dobro prodala, sta se proti večeru vesela vračala proti domu. Že od daleč sta s strahom opazila, da v bližini doma gori. Kri jima je zastala. Oba hkrati sta se spustila v tek. A predno sta se na svoje oči prepričala kje in kaj gori, so jima že daljni sosedge prišli naproti, s strašnim poročilom, da je njun dom pogorišče. Ko so prihiteli gasit, se ni dalo več ničesar rešiti.

"Jezus! Marija! . . . Kje sta Anica in Tonček?"

"Anica? — Tonček? — Moj Bog, kam sta ju spravila?"

"V hiši . . . v hiši . . . zaklenjena!"

Kot brez uma sta hitela dalje in obupno klicala: Anica, Tonček!

Na pogorišču . . . Pretresujoč prizor. Štiri okajene stene. Med njimi zrušeno strešno tramovje v dimu in ognju.

"Anica! . . . Tonček!"

Nobenega glasu . . . Kako naj se ožgane kosti oglasijo . . .

Obupno začneta razkopavati tleče tramovje, da je plamen zopet visoko švigal. Ko bi se ne bila hitro umaknila, bi bila sama postala žrtev njegovega žgčega objema.

"Ali vidiš, Mana," je od udarca in dima ometen Tone šepetal, "ali vidiš, kako vstajajo mati iz pogorišča, tako plameneči kakor takrat? . . . Ali čuješ njih grozeče besede: "Tvoji otroci ti bodo povrnili!" . . .

Drobne vesti.

Piše urednik.

Od g. župnika v Chisholmu sem dobil obvestilo, da se ne spominja, da bi se tisti zgražanje vzbujajoč slučaj zgodil tamkaj, pač pa se je zgodil nekje drugje, kakor je bil slišal. Seveda se ni s tem vprašanje k stvari popolnoma nič spremenilo, temveč ostaja isto, kakor je bilo. Pismo g. župnika razodeva le, da nekateri berejo tudi drobno tiskane stvari v Ave Mariji in zavoljo tega vedo, kaj je tiskanega v njej. Niso namreč podobni tistemu od sile "logičnemu" sotrudniku nekega tukajšnjega lista, ki zato ve, da je vsebina tega ali onega lista prazna, ker ga ne bere.

* * *

Koledar za l. 1930 je izšel, kakor vam je povedal oglas na platnicah. Dasi je eden izmed največjih in najzanimivejših slovenskih koledarjev, vendar stane samo 50c kakor navadno leto. Tudi za stari kraj je letos cena ista. S tem hočemo dati rojakom priložnost, da ga ne kupijo samo zase, ampak ga naročijo tudi svojim sorodnikom in znancom v starem kraju. Vsakega bo namreč zanimalo poročilo o prvem vseslovenskem katoliškem shodu v Ameriki. Zraven poročila o shodu in zraven premnogih slik pa boste našli v njem tudi še marsikaj drugega. Zato se zite po njem in ga naročite v vsako slovensko hišo.

Na tem mestu se najlepše zahvaljujemo vsem oglašavcem v koledarju in tudi vsem tistim, ki so oglase nabirali. Obenem prosimo, naj vsak sam popravi napake, ki jih bo morebiti našel tako v koledarju, kakor v Ave Mariji.

* * *

Zadnjič sem naznanil, da smo dobili v oceno lepo vzgojno knjigo "Mati vzgojiteljica". Založila jo je uprava dekliškega lista Vigred (Ljubljana, Ljudski dom). Stane 16 Din. Knjigo ponovno toplo priporočamo. Že iz tega se vidi, da je izredno praktična: ker je izšla že v tretji izdaji. V novi predelani izdaji se ozira na vse vzgojne momente sedanje vzgojne dobe. Vsaka mati in vzgojiteljica mora n. pr. pri vzgoji otrok upoštevati temperament in dednost otrokovo, kakor tudi moč navade in zgleda. Namnienie k slabemu mora ovirati, namnienie k dobremu pa opoštevati in gojiti. Vse to in še marsikaj drugega vam v lahko umljivih besedah pove "Mati vzgojiteljica". Devetero poglavij zdržema, drugo iz drugega spremlja otrokovo vzgojo od prvega dneva, ko je materino vzgojno delo samo nega telesa, pa preko

prvih duševnih pojavov, pristrčnega otroškega čebljanja in prvih zavednih stikov z zunanjim svetom ter preko vzgoje uma, čustev in volje tja do samovzgoje odraščajoče mladine in do vstopa v življenje. Knjigo odlikujejo posebne vrline: praktična vsebina, lahek jezik in izredno nizka cena. Matere, sezite po njej!

Karmeličanke na Selu so izdale novo majhno knjižico o mali Tereziki: **Vodnica na malem potu**. Kdor jo želi imeti, naj nam piše. Več o tej knjigi bomo pisali prihodnjic.

Naznanjamo tudi, da stane od sedaj naprej dr. Kernovo Angleško-slovensko berilo samo \$2.00 in ne več \$3.00, kakor doslej. Seveda je toplo priporočamo.

ZAHVALA.

Dragi ameriški Slovenci:—

Pred odhodom v domovino čutim svojo dolžnost, da se Vam iz dna srca zahvalim za vso Vašo pomoč, katero ste mi izkazali tekom mojega bivanja v Združenih državah in za vso velikodušno gostoljubnost, s katero ste me sprejeli.

Posebno zahvalo izrekam vsemu časopisju, ki mi je šlo vedno in povsod v vsakem ozirju na roko, nadalje vsem organizacijam, ki so blagovolile aranžirati moje koncerte, kakor tudi vsakemu posamezniku, ki mi je pomagal bodisi glede koncertov ali na kak drug način. Vseh imen žalibog ne morem navesti, vzelo bi preveč prostora, toda spominjal se bom vedno vseh in vsem sem globoko hvaležen.

Dragi rojaki, sprejeli ste me res s tako odkritosrčnostjo, da ne morem najti pravih besed, s katerimi bi izrazil to, kar čutim v srcu. Počutil sem se med Vami tako domače, da se mi zdi, kot da bi odhajal od doma — domov.

Povedal bom stari domovini, da živijo onkraj morja bratje in sestre, ki jim še vedno klije v srcu močna ljubezen do naše mile Slovenije.

Krepko Vam stisnem roko v slovo — dragi Slovenci — in solze hvaležnosti do Vas naj bodo znak, kako silno Vas ljubim in kako globoko Vas spoštujem. Še enkrat: tisočera hvala!

V nadi, da se še kedaj vidimo, pošiljam najudaneje pozdrave vsem rojakom širom te velike dežele, ves Vaš

Anton Šubelj, operni in koncertni pevec.

New York, 3. oktobra 1929.

KATERI VLAK PELJE V NEBESA?

Rev. Odilo Hanjšek, O. F. M.

AKO me je pred kratkim na nekem misijonu nekdo vprašal, ko sem obiskoval družine. Res je zanimivo in potrebno, da to dobro vemo. Informiral sem se natančno na "Information Office" ter sem zvedel to-le: — upam, da je to vse, kar je treba vedeti —

Odhod: Vsako uro gre v nebesa en brzovlak.

Dohod: Kadar Bog hoče.

Vlak ima tri razrede. Cene za vsak posamezni razred so:

I. razred: Nedolžnost ali spolnjevanje evangeljskih svetov: uboštva, pokorščine in čistosti.

II. razred: Pokora in zaupanje na Boga. Bogoljubno in čisto življenje med svetom.

III. razred: Popolno kesanje nad grehi. Vdanost v voljo božjo. Natančno izpolnjevanje božjih zapovedi. Vestno izvrševanje stanovskih dolžnosti v zakonskem ali vdovskem stanu.

Na "Information Officu" so mi povedali še sledeče pripombe:

1. Listki za nazaj se nikoli ne prodajajo.
2. Vlakov za kratek čas — Excursion Trains — n. pr. za nedeljske lovce, za ribiče, za turiste in podobno — na tej železnici ni.
3. Otroci, ki se še ne zavedajo pameti, ne plačajo nič, samo da so v naročju svoje matere t. j. katoliške Cerkve.
4. Potniki so naprošeni, naj ne jemljejo s seboj druge prtljage, razen dobrih del, ako nočejo vlaka zamuditi, ali pa neprijetne zamude čutiti na zadnji postaji, ki nosi napis: — "Vice," kjer se mora vsaka nepotrebna roba odložiti v garderobi očiščevanja.
5. Potniki se sprejemajo na vsaki postaji ob železniški progi.
6. Vsak vozni listek mora imeti pečat posvečujoče milosti božje od sv. krsta, ali če se od tistega pečata ne pozna več dobro, mora biti po zakramentu sv. pokore na novo pritisnjen in podpisan.
7. Vsak potnik sme med vožnjo, ako doplača, prestopiti v višji razred. Z višjega v nižjega prestopiti pa bi bilo sklenjeno s smrtno nevarnostjo in ti moram to vseskozi odsvetovati, ker se bojim, da bi pregloboko padel.

Ali zdaj znaš, kateri vlak vozi v nebesa? Dobro si to zapomni in večkrat preberi ta vozni red!

Srečno tedaj hodi! Bog bodi s teboj na poti in njegov angelj naj te spremlja. (Tob. 5, 21.).

KATERI VLAK PELJE V PEKEL?

Rev. Odilo Hanjšek, O. F. M.

UDI na to bi bilo dobro odgovoriti. Seveda mnogi pravijo, da pekla ni. Ako mi res dokažeš, da ga ni, me boš rešil velike skrbi, ker tudi jaz se pekla bojim. Pekel je, to je verska resnica. Na postaji, odkoder vozijo vlaki v peklenski prepad, sem zvedel na "Information Officu" sledeče:

Odhod: Vsako minuto vozi ekspres vlak.

Prihod: V viharni noči med grozovitim bliskanjem in grmenjem ob kakršnikoli uri.

Cene posameznim razredom so:

- I. razred:** Tajenje Boga.
- II. razred:** Tajenje Kristusa ali njegovega namestnika.

III. razred: Zanemarjanje verskih dolžnosti: Malomarno opuščanje sv. maše, skrunjenje nedelje, slaba vzgoja otrok, onečaščenje sv. zakona s tem, da določuješ število otrok, opuščanje sv. zakramentov. V mesariji si lahko vsaki petek kupiš listek III. razreda. Če imaš v hiši brezverski in protiverski časopis, imaš vozni listek do pekla vedno pri roki.

Predno se odpelješ, premisli še to-le trezno in brez pretiravanja:

1. Listki za nazaj se nikoli ne prodajajo, ker nad vratmi pekla se žari napis: Pusti vsako upanje na vrnitev, kadarkoli vstopiš.
2. Vozil se boš na vlaku razuzdane svobode in suženjske prostosti, veselja in kratkočasje. Skoro gotovo, da bo prišel tvoj vlak do svojega cilja v nedeljo, na zapovedan praznik, ali pa v petek.
3. Otroci, ki se še niso zavedli pameti, se ne sprejemajo.
4. Potniki so prošeni, naj nikar ne jemljejo s seboj dobrih del in upanja na boljšo bodočnost, ker to bi jim nič pomagalo, ker ni tam doli nobenega vzklicnega sodišča.
5. Potniki se sprejemajo po vseh potih in kotih, posebno po krčmah — salonih, žganjarnah, pri plesih v gnjusnih dvoranah, v nesramnih hišah, o mraku po ulicah in drugod. (V starem kraju tudi pri cerkvah, kateri zunaj čakajo na vlak, kakor bi se jim posebno mudilo v peklu.)
6. Vsak potnik sme med vožnjo vstopiti v nižji razred, nikoli pa ne v višjega.
7. Listki se poslednjič oddajo pri črnem vartarju, nato se vrata zapro in za takega potnika potem nobeden vlak več ne žvižga.

Čujte torej in bodite previdni, ker gospodar te železnice hodi okoli kakor rjoveč lev in špekulira, komu bi prodal listek, koga bi spravil v svoj vlak.

Mesečni glasnik Prosvetne zveze.

Ta mesec nimam mnogo posebnega napisati za ta oddelek. Naglasiti moram, da je zelo hvalevreden sklep naredil Jugoslovansko - ameriški klub za Minnesoto s tem, ker namerava drugo leto slovesno proslaviti 100 letnico Baragovega prihoda v Ameriko. Enako si prizadeva v svojem "Svetilniku" tudi p. Bernard, da bi zavedni katoliški Slovenci priredili drugo leto skupno romanje na Baragov grob v Marquette in da bi potem še imeli cerkveno slavlje na Calumetu, v edini slovenski župniji, ki leži v nekdanji Baragovi škofiji. Mi bi od svoje strani želeli, naj bi se cerkvene in narodne Baragove slavnosti na ta ali oni način združile.

IZ ZGODOVINE SLOVENSКИH KATOL. SHODOV.

Dr. Fr. Trdan.

(Dalje.)

PRVI SLOVENSКИ KATOLIŠKI SHOD.

29., 30. in 31. avgusta 1892.

PRVI slov. kat. shod je bil logična posledica ravnokar opisanih versko - kulturnih razmer. V naše narodno življenje se je bilo zasejalo seme modernega liberalizma, ki se je tako dolgo mirno in tiho gojilo, da je vzrastlo v mogočno drevo slovenskega liberalstva. Katoliško čuteči možje so se zavedali, da je nujno potrebno, izrjaviti iz katoliških vrst ta pogubonosni plevel. Zato ideja slov. kat. shoda ni bila nova.¹⁾ Katoliška družba za Kranjsko jo je že več let gojila in v ta namen izbrala tudi poseben odsek, ki je širil zanimanje zanjo med rodoljubi po deželi. Za kat. shod sta se ogrevala tudi lista "Zgodnja Danica" in "Rimski Katolik." Dr. Mahnič je že l. 1889. pisal v "R. K.": "Katoliški duh, ki je v našem veku iznova vzplamtel, dela katoliške shode neobhodno potrebne. To potrebo so uvideli tudi vrli, neustrašeni rojaki, ki so pred kratkim Slovencem naznanili, da nameravajo osnovati prvi slov. kat. shod v Ljubljani. Na tem shodu imamo očitno pred vsem svetom povedati, kaj hočemo, kaj zahtevamo. Katoliški shod nas ne sme najti nepripravljenih. Že prej mora občinstvo vedeti, kaj se bo razpravljalo, določevalo, da vsak jasno ve, zakaj in čemu pride na shod in ali ima priti ali ne. Mi nočemo v temi, v negotovosti delovati kakor liberalci, da občinstvo tem ložje zapletajo v svoje mreže, da se potem bahajo s številom, češ, narod je za nami, ko se nobenemu v narodu še ne sanja o njih pogubnih namerah. Katoliška reč se ne boji. Očitno, na vsa usta bomo povedali, kaj hoče-

mo. Ne iščemo udeležencev v ogromnem številu, nič ne de, če jih je tudi manj. Resnica se ne sklicuje na "suffrage universelle." Ima že sama v sebi zmagalo. In zmagali bomo."

Vsled naše takratne teritorialne razkosanosti so iz prva mislili sklicati slov. kat. shod samo za Kranjsko, toda po skoro istočasnem zgledu Nemcev se je tudi slovensko javno mnenje ojunalo in zahtevalo shod za vse Slovence v okvirju avstrijske monarhije. Kljub različnim prvotnim pomislekom je slednjič prodrla vseslovenska misel. Nov pripravljalni odbor je v teku dveh let pripravil ljudstvo in izdelal slovensko - katoliški program, ki je postal kažipot vsemu našemu nadaljnjemu verskemu, političnemu, gospodarskemu, socialnemu in prosvetnemu delu.

Misel o slov. kat. shodu je našla povsod, tudi na Štajerskem in Koroškem, navdušen odmev, hladni so ostali le Primorci, ki so bili pod vplivom konservativnega dr. A. Gregorčiča. Javno pa so nastopili zoper slov. kat. shod Nemci in liberalci. Prvi so videli v njem provokatorično narodno prireditve, drugi pa so ga razupili za Missijevo in Mahničovo "komedijo," zato so ga po svoji stari navadi smešili in psovali. Toda kljub vsem oviram in napadom je pripravljalno delo tako napredovalo, da se je v dneh 29., 30. in 31. avgusta l. 1892. zbralo v prestolici Slovenije 1500 zavednih katoliških Slovencev, ki so z ljubljanskim in mariborskim škofom na čelu manifestirali za katoliška načela.

Na zborovanju so obravnavali v šestih odsekih tvarino tedaj najbolj perečih vprašanj: Šolo, krščansko vedo in umetnost, socialne zadeve, katoliško življenje, tisk in katoliško narodno organizacijo.

Ideje, ki so se tedaj splošno naglašale, so se začele po shodu razvijati in dobivati konkretno obliko. Posebno globoko so segli v javno življenje oni sklepi, ki zadevajo naš socialno - gospodarski preporod. Med vse stanove je šinil nov duh, ki je vsepovsod klical po organizatoričnem delu. Požrtvovalni domoljubi so se z vnetim srcem posvetili delu katoliške omike, napravili konec idilični letargiji in kompromisnemu polovičarstvu v naši domači politiki in se z vso paro vrgli na delo med kmetsko in delavsko ljudstvo, ki so ga liberalci zanemarjali, se mu skoro popolnoma odtujili.

DRUGI SLOVENSКИ KATOLIŠKI SHOD.

10., 11. in 12. septembra 1900.

V teku osmih let je pognalo katoliško gibanje globoke in močne korenine po vsej slovenski zemlji.

1) Prvi katoliški shod v današnjem pomenu besede so imeli nemški katoličani leta 1848; l. 1922 so ti obhajali že svoj 62. katoliški shod. Enako kakor v Nemčiji, vendar ne vsako leto, ampak v nedoločenih obdobjih in v manjšem obsegu se vrše katoliški shodi v Avstriji, Švici, na Holandskem in v Ameriki. Italijani prirejajo svoje katoliške shode od leta 1874, Španci od leta 1889, Hrvati, Ogrji in Avstralci pa od leta 1900.

Uspehi prvega slov. kat. shoda so bili vsestransko ugodni in dobrodejni. V slovenskem ljudstvu se je vzbudila krepka politična zavest ter skrb za gospodarski in kulturni napredek. Ko so se pa začela pojavljati v narodnem in gospodarskem oziru različna nesorazumljenja, ki so jih zlorabljali nasprotniki, da razdvoje tabor katoliškega ljudstva, so jeli misliti takratni voditelji na nov katoliški shod, ki naj bi kritično pregledal dotedanje celokupno delo in začrtal jasne smernice za bodočnost.

ralne "Slov. Narod," "Soča," "Rodoljub" in "Primorec." Toda slovensko ljudstvo je bilo tedaj že tako prežeto od katoliške misli, da se je kljub vsem nasprotnim naporom v dneh 10., 11. in 12. septembra l. 1900 sestal drugi slovenski katoliški shod — prelepo spričevalo dotedanjega katoliškega dela: udeležilo se ga je 300 slovenskih županov, 360 katoliških društev in 3000 oseb iz vseh slovenskih pokrajin z mnogimi svetnimi in cerkvenimi dostojanstveniki in odličnimi tujimi gosti. Med gosti je za-

S praznovanja 35letnice K.S.K.J.: Mr. J. Zalar, Mr. A. Grdina, dr. L. Pitamic.

Pripravljalno delo je bilo to pot zelo olajšano. Na prvem kat. shodu se je namreč ustanovila "Stalna komisija za drugi slovenski katoliški shod," ki je po svojem "Izvrševalnem odseku" skrbela, da se resolucije prvega slov. kat. shoda udejestvijo, hkrati pa je pripravljala pot za drugi slov. kat. shod.

Ko so bila pripravljala dela končana in resolucije izgotovljene, so jih v 2000 izvodih razposlali križem Slovenije, da so jih tudi na krajevnih konferencah natančno proučili. Slovesni oklic, s katerim so bili povabljeni na shod vsi zavedni Slovenci, so objavili vsi slovenski časopisi, izvzemši libe-

vzema posebno častno mesto ameriški rojak, presv. g. Jakob Trobec, škof iz St. Clouda. Ta je daroval dne 11. septembra ob 8. uri zjutraj slovesno sv. mašo v ljubljanski stolnici, na zborovanju pa je govoril o pomenu slovenske ameriške duhovščine za ondotno slovensko ljudstvo.

Smer drugemu slov. katol. shodu je bilo nadaljevanje onih načel, katera je ugotovil prvi slov. kat. shod. V poedinih odsekih, so razpravljali govorniki o krščanskem življenju, šoli, socialnih zadevah, časnikarstvu in o katoliško - narodni organizaciji.

Poročilo o tem shodu po pravici poudarja, da pomenja drugi kat. shod za slov. kat. gibanje velik korak naprej. Ž njim se začena naša katoliška renesansa. Slovensko ljudstvo se je zavedlo svojih velikih ciljev in svoje moči in je začelo vstajati polno upanja, delavnosti in resnobnega smisla za velike naloge naše dobe. Ker je dobivala Katol. - narodna stranka čim širši socialni značaj in so se nepregledne množice slovenskega ljudstva zgrinjale v njenem taboru, si je na velikem zborovanju zaupnikov dne 27. novembra l. 1905. nadela ime "Slovenska ljudska stranka!" Dočim so njeni voditelji v parlamentu vojevali boj za splošno in enako volilno pravico, so

doma širili stanovsko organizacijo kmetijskih in delavskih mas. Katoliška gospodarska organizacija je v nekaj letih gospodarsko osamosvojila naše ljudstvo, prosvetna in mladinska organizacija pa je s poštenim časopisjem prodrila v zadnjo gorsko vas. Katoliška misel je začela zdaj osvajati tudi naše izobraženstvo.

Zato se je glede na vse to po šestih letih iznova pojavila potreba po novem slov. kat. shodu, ki naj bi "pregledal dosedanje delovanje in določil, kaj hočemo z združenimi močmi doseči v dobi bližnje bodočnosti v korist vsemu slovenskemu narodu."

Uresničene sanje.

Reinhold, — Rev. Blanko.

(Dalje.)

Ali je morda Ivan zašel na slaba pota? Nikakor ne! Ako bi kaj takega trdili, bi ga grdo obrekovali. Skrbno se je ogibal slabe tovarišije in prirceni čut mu ni dopuščal, da bi bil zmogčen za kako slabo dejanje. Akoravno je prijazno občeval z vsemi sošolci, edini njegov pravi prijatelj je pa bil in ostal Mirko in njune godbene vaje so bile najljubše razvedrilo skrbne gospodinje. Dvomljivih ali celo umazanih romanov, katere so njuni sošolci kar požirali, sta se skrbno ogibala; vsakdanji sprehod v prosto naravo in godba je bila vsa njuna zabava. Vendar pa duh časa, hrepenenje po samostojnosti, svobodi in uživanju tudi mimo njiju ni mogel, da jima ne bi osmodil vsaj nekoliko peruti duha. Ideal mašniškega poklica je vedno bolj in bolj bledele v njegovem srcu. To je bila tudi čisto naravna posledica dijaškega življenja in vzgoje. Različni značaji in zgledi sošolcev, branje različnih modroslovnih in leposlovnih knjig, pristranska in dostikrat pretirana razlaga poganskih in napolpoganskih klasikov, brezverni profesorji in časopisi, ki so vedno trstnejše napadali in se norčevali iz vsega, kar mu je bilo doslej sveta — ali ni moralo tako herostratsko delo naposled zastrupiti tudi Ivanovo srce, ali mu vsaj otemneti ideal njegove mladosti? Saj mladostni razum ni samostojen dovolj, da bi mogel vselej ločiti zrnje od plev, pšenico od ljulike.

III.

Komaj je bil par dni pri prijatelju na počitnicah in kolika sreča se mu je odpirala. Mirko ga je sleherno leto vabil, da bi ga ob počitnicah obiskal in par dni prebil na njegovem domu. Ali še le letos je sprejel ljubeznivo povabilo in ni mu bilo žal. Počestvo Mirkotovega očeta je bilo v vasi na tihi ravnini. Daleč na obzorju so se dvigali griči s svojimi

gozdi, pred njimi so se pa vrstile njive in travniki. Vas je bila zelo majhna, ljudje pa preprosti in pošteni. Hiša je bila idilično skrita med košatim sadnim drevjem in ob vrtu je valila mogočna reka svoje valove proti daljnemu morju.

Danes zjutraj je prispel Ivan semkaj. Sprejet je bil z ono priprosto prisrčnostjo, ki je na kmetih doma. Mirkotovi stariši so ga poljubili na obe lici, kakor so običajno sprejemali svojega sina; tudi bratje in sestre niso mogli biti bolj prijazni, kakor so bili. In Roža, sladka Roža, Mirkotova sestra, je ljubko zardela, ko je podala nežno roko lepemu, mlademu abiturijentu. Bil je srečen, — presrečen. Zakaj že preje ni sprejel prijaznega povabila? — Sedaj je bil sam v svoji sobici, ki je bila zelo skrbno in okusno opravljena. V hiši je po trdem vsakdanjem delu že vse spalo; le on ni mogel zatisniti oči, bil je prerazburjen, presrečen. Vedno je mislil na to, kar je ta dan doživel in vedno je zasačil svoje misli pri svetli podobi Rože, sladke Rožice, ki je še le svojo čašo odpirala in ga v tihi, duhteči deviški krasoti pozdravila.

Krasno jutro je napočilo. Žarko solnce je že zdavnaj vsipalo svoje žarke skozi odprto okno, a Ivan je še vedno spal. Ko se naposled prebudi in vidi, da so domači že zdavnaj na delu, ga je bilo tako sram, da si skoraj ni upal pogledati Rožici v oči, ko mu je prinesla kavo. Ta pa, videč njegovo zadrego, se je začela hvaliti, kako dobro kavo mu je skuhalo. In res je bila — tako je vsaj mislil — desetkrat bolj okusna, kakor tista, ki mu jo je skuhalo dobra mati, čeravno tudi ona ni bila ravno slaba.

Roža je bila enostavno, a zelo okusno oblečena. Preprosta obleka prijetno svetle barve je pokrivala njeno vitko telo. Bogati zlati lasje so bili oviti okoli glave tako, da so delali skoraj naravni venec.

Ta način nošnje las je pristojalo deklici tako ljubko in mično, da se je Ivan kar nagledati ni mogel. Saj je bila Rožica kakor venčana, kakor prava kraljica; saj je vladala nad celo hišo, vse gospodinjstvo je slonelo na njenih ramenih. Njena mati ji je to rada prepustila, ker je hotela deklico privaditi delu in jo vzgojiti za dobro gospodinjko.

Vse dni njegovega bivanja pri Mirkotovih stariših sta posebno Rožica in Mirko skrbela, da Ivanu ni bilo dolg čas. Razni izleti so se vrstili s tihimi domačimi zabavami, večerni sprehodi ob reki z vošnjami v čolnu ob bajni mesečni svetlobi, glasbene prireditve s kopanjem itd. Kolikokrat je imel ob takih prilikah priložnost občudovati iznajdljivost Rožice, njen fini in plemeniti značaj. Kako rad se je dal od nje poučevati, kako je treba veslati in voditi krmilo. Kako hitro so mu zbežale večerne ure, kadar ga je dobra sreča privedla ob njeno stran. Zapazil je celo, da ima ko nebo višnjeve in ko gorsko jezero globoke oči, ki so bile dostikrat sanjavo - hrepeneče uprte vanj. In ako so se ob takih trenutkih zatopile njegove oči v njene, je vselej ljubko zardela in zbežan nasmeh ga je osrečil.

Kruto hitro je preteklo teh deset dni, ki jih je nameraval preživeti pri prijatelju in treba je bilo res junaške odločnosti in samozatajevanja, da se je naposled petnajsti dan solznih oči in s težkim srcem podal na pot proti domu. Seveda je takoj po prihodu pod domači krov napisal dolgo in prisrčno zahvalno pismo za vso ljubeznivo pozornost, ki so mu jo skazovali vse te dni. Dva dni potem mu je Mirko odgovoril:

Preljubi Ivan:

Tvoje pismo je razveselilo srca nas vseh. Ali o hvaležnosti bi Ti ne bilo treba nič pisati. Tvoj obisk sam je bil že dovolj velika hvala in zahvala. Saj si videl, kako so Te sprejeli moji stariši, kakor svojega lastnega sina in moji bratje in sestre so Te obisipali z ljubeznijo še bolj, kakor svojega brata. In ko si nas zapustil, smo bili vsi žalostni, povsod nam Te je manjkalo. Rožica se je celo jokala — spoznal sem to na njenih rdečih in objokanih očeh. Ko sem jo pa nekoliko podražil, je sicer skrila sramežljivo svoj obraz za predpasnik, priznala mi je pa vendarle, da ji je hudo . . .

Tvoj Mirko.

Rožica se je jokala! — Jokala zaradi njega! — Sedaj je vedel, da ga ljubi vsaj nekoliko, in on? — O, ne malo! —

Ivanovo navdušenje za mašniški stan je izgini-
lo, kakor sneg pred pomladanskimi sončnimi žarki. Iz srca je obžaloval, ker ni mogel ustreči materini najgorečnejši želji, ali misel, da, ako ne more biti več zdravnik duš, hoče biti tem vestnejši zdravnik

teles, ga je popolnoma pomirila. Hotel je toraj postati zdravnik. Saj vesten in nesebičen zdravnik more neskončno dobrega storiti za trpeče človeštvo.

Zanimivosti novega predmeta učenja in življenja v velikem mestu ga je tako prevzelo, da je kmalu pozabil na vse drugo. Namesto, da bi postal sentimentalni sanjač, kar navadno postanejo tisti, ki prvič okusijo Amorjevo strelico resnične ljubezni, postal je bolj odločen in možat; misel na Rožico mu je bila vedno nova gonilna sila k marljivosti in delu.

Njegova mati je od tistega dne, ko je zapazila na svojem ljubljencu preobrat od pobožnosti k posvetnosti silno trpela. Ko ji je povedal, da misli iti na vseučilišče, zdelo se ji je, da se je zrušila vsa stavba njene življenjske sreče. Ni mu rekla žal besede, ne, postala je samo še bolj tiha in zamišljena. Ako je bila sama, se je često zjokala. Bila je pa pametna in krepostna dovolj, da ga ni s svojimi prošnjami, ali celo grožnjami silila, da bi si bil izbral stan, katerega ni maral. Vsaki dan je šla s svojimi mlajšimi otroci k sv. maši ter potrpežljivo in zaupno molila: "Oče, zgodi se Tvoja volja."

Ob počitnicah je dohajal Ivan redno k Mirkotu. Vedno bolj je spoznaval Rožičine dobre lastnosti, ter jih tudi cenil. Dan za dnevom je pa tudi rasla njegova ljubezen, ali dotakniti se cvetoče rožice in jo vzdramiti iz sanj, si ni upal. Dopolnila je ravnokar osemnajst let, zato je lahko upal, da mu je nihče ne bo pobral. Toda, da bi pred štirimi ali petimi leti mogel vprašati za njo, o tem ni bilo misliti. Ali mu pa ni ljubezen, ki ji sije iz oči, dovoljno zagotovilo, da ga počaka? Ali ga pa sploh ljubi bolj, kakor druge ljudi? Nikdar še nista govorila niti besedice o tem. Večkrat ji je že hotel odkriti svoje srce, ali — — kaj ji je imel pokazati in obetati, kar naj bi zagotovilo njuno prihodnost in srečo? — Vedno se je bal, da je še prezgodaj, hotel je stopiti z dovršenim dejstvom pred njo in njene stariše. In tako je ostalo vsako leto. Ljubila sta se na tihem, hrepenela sta drug po drugem, da bi si pa odkrila svoja čutila in si priznala svojo ljubezen, za to priznanje je Ivanu manjkalo srčnosti. Čudno! Z veseljem bi bil skočil za njo v ogenj ali v vodo, prelil bi za njo tudi zadnjo kapljico krvi, ali nasproti njej je bil tako boječ, da se je bal celo vsakega dopisovanja z Rožico, kar bi po tolikoletnem občevanju ne bilo vendar nič izrednega. Pozdravljal jo je le po Mirkotovih pismih in vselej je dobil v odgovor najsrčneje pozdrave od starišev, kakor tudi od Rožice še posebe.

Mirkotovi stariši so zelo cenili njegov miren, ljubezniv, a vendar možat značaj. Mirko je bil nasprotno nagle narave, dostikrat trd in neizprosen tako, da so se stariši bali zanj in so Ivana večkrat

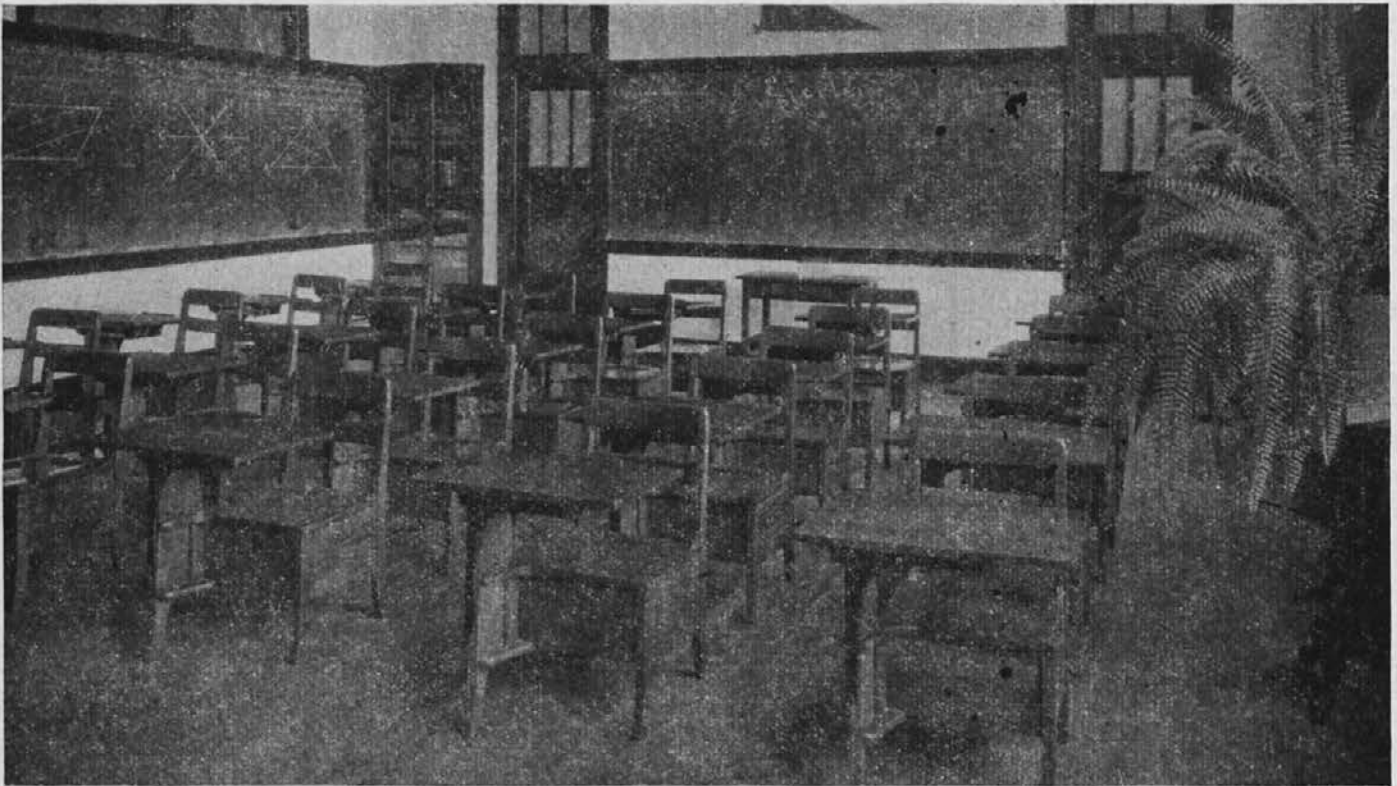
prosili, naj ga umirja. Ta je storil, kar je na tihem mogel in res se mu je posrečilo, da se je Mirko vsled njegovega tihega duševnega upliva redkokedaj dal zavesti svojim strastem.

Stariši so že gotovo zapazili, zakaj prihodnji zdravnik vsako leto tako redno zahaja k njim na počitnice in zakaj je ravno takrat Rožica v devetih nebesih. Kadar ga je hotel Mirko nekoliko podražiti, klical ga je za prihodnjega svaka. Na neki razglednici na Rožico je zapisal: "Tisoč prisrčnih pozdravov. Mirko in Tvoj Ivan."

"In Tvoj Ivan!" Da ste ga videli, kako je vzkričal, kako mu je zardelo lice, kako zgovorne so mu hotele biti ustnice, a le en smehljajoči se, nagajivi Mirkotov pogled ga je razočaral popolnoma, da,

ljevsko rdečo rožo in jo pripel na svoje prsi, — — pa se je uvela osula na tla. — —

Eden je, ki vodi vesoljstvo, ki ima moč in ve svojo voljo dovesti do zmage. Pred njim so vsi naklepi zemeljskih otrok kakor milni mehurčki, ki jih otroci izpuščajo v zrak, so kakor "fata morgana," kakor sanje, ki prihajajo od inferijornih moči. In ta Večni, ki je ustvaril in poznal nepojmljivo globočino ljubezni materinega srca, ljubezni, ki je dan za dnevom molila za blagor in srečo onega, ki ji je strl najslajše upanje. Globoko v dnu srca je skrila svojo edino željo in s heroično ljubeznijo je molila z božjim Sinom: "Oče, zgodi se Tvoja volja." Ni več upala, ni več hrepenela po izpolnitvi svoje želje, materino srce je hrepenelo edino le še po

Šolska soba v ženski akademiji.

pritrnil je z veseljem.

Božič zadnjega leta univerze se je bližal. Še par mesecev dela in truda in zadnja skušnja je tu. Ivan se je ni bal. Vsled ljubezni do Rožice je bil že sedaj skrbno pripravljen na njo.

Sedaj še le je hotel stopiti pred njo, zagotoviti si njeno ljubezen in prositi stariše blagoslova za prihodnost. Črez par let dela si upa zagotoviti prihodnost in potem bo Rožica luč in veselje njegovega življenja.

Kako lepe, kako sladke so bile te sanje! Prelepe, da bi se jih drznila nemila življenska usoda uničiti. — — Že je stegnil roko, da bi si odtrgal kra-

sreči svojega otroka. In taka, tako junaška materina ljubezen naj bi ostala nepoplačana? — —

* * *

Cesarske vaje so bile napovedane. V mirni vasi je zašumelo, kakor v panju, ko se je naselilo v njej nemirno vojaško življenje. Pri Mirkotovih stariših je bil nastanjen mlad stotnik, resen možak, nepokvarjenega značaja in plemenitega srca.

Rožica je bila proti njemu zelo ljubezniva in postrežljiva, kakor ji je narekovalo dobro srce in nepokvarjena priprosta narava. Ko se je stotnik vračal po raznih nekrvavih, a vendar napornih "bitkah" na stanovanje, skrbela je Rožica skoraj z ma-

terinsko ljubeznijo zanj. V svoji priprostosti niti slutila ni, kakšen utis napravlja njena prisrčnost na mladega moža, čeravno je bil bogatega in plemenitega rodu. Stotnik je v resnici vzljubil Rožico in ko se je poslavljaj bil njegov sklep gotov. Rožica bo njegova prihodnja soproga. Oče ga je ob slovesu povabil, naj se ob priliki zopet oglasi in on je gledaje na Rožico obljubil, da se bo enkrat, morda ob kratkem zopet oglašil v važni zadevi.

Oče je njegov pogled in besede dobro razumel. Bil je mož visokoteleče in častihlepne narave. Da bi bila njegova hčerka žena cesarskega stotnika in k temu še povzdignjena v plemeniti stan, to je bila njegova najljubša želja, ki se mu je vračala vselej, kadarkoli jo je zagledal.

Ob neki priliki, ko je bil posebno dobre volje, je podražil deklico, ne bi li hotela za moža lepega vojaka. Rožica ni razumela globokega pomena vprašanja in ker je mislila da se oče le šali, odgovorila je ravnotako v šali: "O, da, malo je manjkalo, pa bi se bila zaljubila vanj!"

Te besede so očeta zelo razveselile. Doslej je o njenem privoljenju resno dvomil. Pred leti je namreč hotela na vsak način vstopiti v samostan; češ, da jo veže neka resna obljuba. Ta njen odgovor mu je pa prepodil zadnje dvome o njenem privoljenju.

Malo pred božičem je prišlo pismo iz glavnega mesta. Stotnik L. pl. D. prosi, ako bi smel božične praznike obhajati pri njih in prositi za roko njihove hčerke Rožice.

Javiti moram tužno vest, da sta pretečeni mesec skoro isti dan zatisnila svoje trudne oči dva zaslužna in priletna slovenska duhovnika, P. VINCENC SCHIFFRER, O.S.B., in REV. MARKO PAKIŽ. Prvi je bil hkrati starosta slovenskih duhovnikov v Ameriki in je dočakal lepo starost 86 let, drugi pa je ravno bil prekoračil 70. leto. Naj sledi kratko življenjsko poročilo obeh.

Pokojni p. Vincenc je bil bratranec tudi že pokojnega opata p. Bernarda Ločnikarja in se je rodil dne 30. novembra 1843 v Bitnjah na Gorenjskem. V Ameriko je prišel l. 1867, kjer je vstopil v benediktinski red. Novicijat je dovršil v opatiji St. Vincent, Pa., bogoslovje pa v Collegeville, Minn. V mašnika je bil posvečen 22. decembra 1872 v St. Paulu, Minn. Nato je deloval po raznih postojankah v Minnesoti. Svoj čas je bil župnik, zraven tega pa je tudi misijonaril. Več let je oskrboval Slovence v Stearn County. Zadnja leta je živel v pokoju. Umrl je 20. oktobra in je bil pokopan na pokopališču sv. Janeza, kjer čaka vstajenja ob grobu svojega odličnega bratranca.

Komaj dva dni za p. Vincencem, že dne 22. oktobra je umrl Rev. Marko Pakiž, župnik v West Allis, Wis. Oskrboval je tudi župnijo v Milwaukee in bil vsega skupaj 21 let na westalliški župniji. Kakor je poročal "Jugoslovenski Obzor" (dne 24. oktobra), je bil rojen v Sodražici pri Ribnici dne 21. marca 1859. Po končanih teoloških študijah je bil posvečen v mašnika in je več let kaplanoval v Šmihelu na Dolenjskem. L. 1892 je odšel v Ameriko. Tukaj je najprej deloval v St. Paulu, Minn., nato pa v Calumetu, Mich. Iz Calumeta je l. 1904 odšel v Callinwood, O., kjer je župnikoval do l. 1908. Od tega časa naprej pa je bil stalno v West Allisu. Dasi je imel tudi nekaj nasprotnikov, mu vendar ni manjkalo vdanih in zvestih prijateljev. Kljub zavratni bolezni, je do zadnjega vztrajal v svoji službi. Še v nedeljo pred svojo smrtjo je opravil cerkvene obrede. V torek nato pa je zaspal v Gospodu. Naj počivata oba gospoda v božjem miru!

Spomini na mater.

Začenjam s spomini na Tebe, mati, ki počivaš v grobu, Ti zvezda mojega življenja! S svojega neba glej doli name, blagoslovi moje delo, da bi bil Tvoj otrok ne le po telesu, temveč tudi po srcu in duhu. Ponosen sem na te. Častit diadem ti sveti s čela. Prosi zame, mati, da boš tudi Ti lahko ponosna name, kadar umrjem.

Kadarkoli se spomnim umrlih znancev, se mi strese srce. Na misel mi pridejo vice in pekel. Spomin na mater pa mi pada na dno srca kakor majniško solnce. Niti enkrat mi je ni pokazala domišljija v vicah. Verujem, da je en Bog; verujem, da je mati v nebesih.

Spomini mi čestokrat uhajajo, na prve dni mojega detinskega življenja. Na one dni, ki sem jih preživel v obližju in naročju svoje matere.

Izmed desetih njenih otrok, sem jaz najmlajši; bil sem njen ljubljeneec. O, srečni časi mojih otroških dni. Bili so, dnevi brez skrbi in nadlog in užival sem rajsko neskaljeno srečo, katere se pa nisem zavedal. Moja blaga mati, me je čuvala in negovala bolj kot punčico svojega očesa; skratka: skrbela je zame, bolj kot za svoje življenje.

Že v zgodnji moji mladosti je videla, koliko nevarnosti je za me in za njo, da me izgubi, da se ji izneverim in jo zatajim. Skrbno me je učila, spoznavati Boga, učila moliti in ljubiti svojega bližnjega. Večkrat sem jo vprašal: mati, čemu me toliko učite moliti? Saj vi molite zame, ni potreba, da bi molil še jaz. Odgovorila mi je, naučiti hočem tudi tebe moliti, da boš znal Boga častiti kot ga častim jaz.

Najpristrčnejši dan zanjo je bil dan prvega mojega sv. obhajila. Vsa vesela in radostna me je poljubila na čelo, rekoč: "Čist in nedolžen si kot angel; moja želja je, da bi se spominjal današnjega dne vse dni svojega življenja. A bojim se, zelo se bojim, da boš pozabil na moje nauke in na Boga, katerega si danes prvokrat prejel v svoje srce."

Leta so potekala hitro. Za otroškimi leti so nastopila mladeniška leta in tedaj je izbruhnila svetovna vojna, ki je tudi mene potegnila v svoj vrtinec. Odit sem moral na bojno polje. Ločitev je bila težka: brez izgovora sem odšel v krvavi boj. Kolike bolečine je trpela mati v svojem srcu sem sklepal iz pism, katere sem redno prejemal od nje. Bojim se za tvoje življenje, a še bolj se bojim, za tvojo neumrjočo dušo, je povdarjala vedno. Ne pozabi na Marijo, zvesto vodnico zapuščenih, ona te bo pripeljala zopet meni v naročje.

Vojna je minula, a jaz sem moral izpiti kupo vojnega trpljenja do dna. Odit sem moral po vojni še v italijansko ujetništvo. Poizvedovala je po me-

ni, molila in prosila Boga in Marijo, da bi se srečen vrnil. Bila je uslišana. Vrnil sem se v njeno naročje po dolgih letih. Vsa srečna in vesela je bila ob moji vrnitvi iz vojne. A njeno veselje se je spremenilo v žalost, ko sem ji naznanil, da nameravam odpotovati v tujino — v Ameriko.

Kar verjeti ni mogla, da jo bom zopet zapustil. "Dragi sin," je rekla, "ali me hočeš res zapustiti?" "Res, draga mati, zapustiti vas hočem; grem po svetu za kruhom. Življenje ste mi dali, a kruha mi ne morete dati, ker ga sami nimate."

Prišel je ločitve dan. Ločitev je bila težka, ker sem slutil, da je to zadnja ločitev od matere. Podala mi je rožni venec v spomin kot njen zadnji dar in rekla: "Spominjaj se me s pismi; ne pozabi, kaj sem te učila v tvoji mladosti, predvsem pa ne pozabi na Boga in Marijo. In poslovil sem se od nje za vedno.

Otožna pisma, ki sem jih prejemal od nje v tujino, so povečavala mojo bojazen, da bom kmalu izgubil svojo ljubo mater. Nepričakovano sem prejel enkrat od nje pismo, katero se je tako-le glasilo:

"Dragi sin! Življenje moje se nagiblje h koncu in predno boš to pismo prejel, me bo že krila hladna zemlja. Moja iskrena želja je bila, še enkrat te videti in zreti v tvoj obraz. Želela sem tudi vedno, da bi poznala tvojo izvoljenko, a ni mi usojeno jo poznati. Dragi sin, prosim te, izberi si za svojo zemeljsko družico pošteno, varčno, pridno, predvsem pa verno krščansko dekle. Svoje otroke vzgajaj v pravem verskem duhu, kot sem jaz tebe vzgajala. Dal Bog, da bi se že na tem svetu spolnjevala nad teboj četrti božja zapoved kot si jo ti spolnjeval nasproti meni.

Te nauke ti polagam posebno na srce in ti so: Moli, delaj in varčuj! Na Boga ne pozabi in na nauke, katere sem ti jih dajala — pa boš srečen.

Sedaj te pa v duhu objamem in podajam zadnji materin blagoslov. Prekrižam te na čelu s svojo desno roko, katera vsled smrtnih napadov postaja že hladna. Sedaj pa grem po zaslužen plačilo k Vsemogočnemu. Z Bogom, dragi sin! Na svidenje nad zvezdami!

Tvoja umirajoča mati."

Materine slutnje so bile upravičene. Ko sem pisno prejel, so mati že počivali v hladni zemlji. Tedaj sem šele občutil, kaj je mati otroku.

Materine besede so mi pa zvenele: ne pozabi na Boga, Marijo in nauke, ki sem ti jih dajala. Zatekel sem se k Mariji priprošnjici na naših am. Brezjah za pomoč, da bi me varovala vsega hudega, da tem bolj gotovo dospem enkrat k svoji materi v večno veselje.

Ti, ljuba nebeška mati lemonska pa usliši mo- go ponižno prošnjo in ne dopusti da bi se kdaj ločil od Tebe.

Spominov na mater odseva mnogo iz daljnih detinskih nebes v moji duši, kakor se iz daljnega ja- snega neba svetlika k lepemu vremenu. Samo nekaj spominov sem napisal, da vsaj megleno naslikam ob-

ličje svoje matere in — hkrati mnogih, mnogih ma- ter slovenskih. Uverjen sem, da se bo zamislilo veli- ko bralcev ob teh vrsticah v oni blaženi čas, ko so še snivali v materinem naročju zlati sen ter našli po- dobne slike v svoji duši.

Vaš zvesti naročnik **F. K.**

Črtica o Karmelu,

NJEGOVM RAZVOJU IN DELOVANJU IN NEKATERIH ZASTOPNIKI.

Miriam.

(Konec.)

Misijonske misli in želje so spremljale sv. Malo Terezijo do zadnjega diha.

Težko bolna je hodila po samostanskem vrtu. Komaj se je premikala. A misel, — za misijonarje hodim, — ji je vnela moči.

Celo smrt naj bi služila misijonskim namenom. Saj je zaprosila: "Po moji smrti ne sprejmite vencev, da bi mi okrasili rakev, kot se je zgodilo pri M. Ge- novofi (ustanoviteljici Karmela v Lisieuxu). Prosite rajši, da bi s tistim denarjem odkupili iz sužnosti uboge zamorčke. Recite, da bi me veselilo. Rada bi imela malega Teofana in malo Marijo Terezijo. (Glej "Zadnje besede sv. Male Terezije", izdal Kar- mel na Selu, 1928, str. 13.)

Zveličanje duš je bilo edino hrepenenje sv. Tere- zije Deteta Jezusa. Dejala je: "Ko bi bila bogata, bi ne prenesla pogleda revnega ubožca, da ga ne bi obdarovala. Tako se mi godi v duhovnem življenju. Kakor hitro si osvojim duhovni zaklad, se domislim duš, ki so v nevarnosti pogubljenja. Njim darujem vse, kar imam. Doslej še nisem našla trenutka, da bi dejala: "Zdaj bom delala zase."

In zopet: "Vesela sem ob misli, da zame molijo. Ljubemu Bogu sem rekla, naj nakloni to molitev u- bogim grešnikom."

Nič čudnega torej, da je sv. Oče Pij XI. tako rad potrdil prošnje misijonskih škofov, da bi sv. Terezijo Deteta Jezusa proglasil za vrhovno zavetnico vseh katoliških misijonov. Storil je to v posebnem dekretu z dne 14. decembra 1927. V tem dekretu imenu- je sv. Terezijo D. J. za vrhovno zavetnico vseh mi- sionarjev in misionark in vseh misijonov na vesolj- nem svetu, poleg sv. Frančiška Ksaverija. Obenem ji je podelil vse pravice in privilegije, ki so združeni s tem naslovom.

Sv. Oče Pij XI. in sv. Mala Terezija.

Sedanji sveti Oče se lahko upravičeno imenuje "Misijonski papež" in "papež Male Terezije". Ne- umorno si prizadeva, da bi z besedo in dejanjem po- spešil napredek katoliških misijonov. To je poka- zal pri raznih prilikah. 17. maja 1927, ob drugi ob-

letnici svetniškega proglašenja sv. Male Terezije, je v vaticanskih vrtovih slovesno blagoslovil njen kip naravne velikosti, ki so ga Njegovi svetosti poklonile karmeličanke v Lisieuxu. Postavili so ga v izdolino ob vrtnem zidu, na kraju, ki ga sreča sv. Oče pri dnevnem sprehodu. Malo Cvetko je izvolil za va- ruhinjo vaticanskih vrtov.

Dva meseca pozneje, 13. julija 1927, je Pij XI. razširil dekret o prazniku sv. Terezije Deteta Jezu- sa, ki je bil dotlej dovoljen le karmeličanskemu re- du, — na ves krščanski svet. Določil je, da se obha- ja vsako leto 3. oktobra. Ta dan proslavlja vesoljna Cerkev sv. Terezijo Deteta Jezusa s posebno sveto mašo in duhovskimi molitvami.

14. decembra 1927 je sv. Oče izkazal Mali Cvetki v tem letu že tretjo odliko. Na prošnjo 226 misijon- skih škofov jo je imenoval poleg sv. Frančiška Ksa- verija za vrhovno zaščitnico misijonov na vsem svetu.

Iz misijonskih dežel.

Proglašenje sv. Terezije Deteta Jezusa za zavet- nico misijonov je zanetilo v misijonskih pokrajinah posebno veselje. Misijonarji so poživljeni v svojem vzvišenem poklicu. V navdušenih besedah izražajo svojo radost in hvaležnost. Tako piše neki misijo- nar: "Do zdaj sem nazival sv. Terezijo Deteta Jezu- sa svojo — sestrico, zdaj pa mi je — mati. In kot mati mi bo stala ob strani in v nebesih zastopala mo- je zadeve."

Nešteta poročila potrjujejo, koliko rož trosi sv. Mala Terezija v misijonih. Izmed številnih slučajev vzemimo samo dva. Prvi se je odigral poleti 1927 v Novi Kaledoniji (Avstraliji). Misijonska sestra piše: "Več mesecev sem v bolnici stregla paganske- mu domačinu. Bil je jetičen. Nekega dne so mi sporočili, naj takoj pridem, ker smrt ni več daleč. Šla sem. Bolnik se mi je silno smilil, ker je zelo tr- Pri sebi sem imela podobico sv. Male Terezije. Po- kazala sem jo revežu. Ker so ga obkrožali njegovi domači, nisem mogla ničesar storiti. Odšla sem in iskreno prosila Malo Tereziko, naj mu pomaga . . .

Bolnikovo kritično stanje se je zavleklo. Čez pet dni sem ga zopet obiskala. Na poti srečam o. misijonarja. Povedala sem mu svojo zadevo in pripomnila, da trdno zaupam v pomoč Male Cvetke. "Oh, sestra! Ne obetajte si čudežev," mi odgovori duhovnik. "Le molite, toda neverniki se težko spreobrnejo. Posebno ta, ki ima tako slabo okolico." Ko sem vstopila, vprašam bolnika, če je podobico pogledal. "Da," odgovori prijazno. "Prositate misijonarja, naj me obišče." Sv. Terezika je zmagala. Kmalu nato je prejel sv. krst in 16. julija sv. obhajilo. Njegovo sedanje življenje je vzorno.

Še čudovitejše je spreobrnjenje velikega grešnika na otokih Fidschi. Redovnica poroča:

"Delj časa smo prosili sv. Malo Terezijo, naj gospodu N. N. izprosi izpreobrnjenje. Koncem avgusta je od nas odšel v bolnico v Suva. Upal je, da okreva. Ali njegova ura je bila prišla. Preč. o. misijonarja smo naprosile, naj ga obišče. Ker je videl, da bolnik skoraj umira, ga je skušal pridobiti za Gospoda. Pa revež ni hotel slišati ničesar. Odslovil je duhovnika, češ: "Smešno je, da mi govorite o veri in spovedi." Misijonar je pravkar nameraval oditi, ko ga prešina misel: zateci se k sv. Mali Tereziji! In res je vzdihnil: "O, sv. Terezija, reši ga!" Pri tretjem vzdihljaju ga bolnik pokliče: "Oče, pridite! Želite, da se spovem? Pripravljen sem." Opravil je izvrstno sv. spoved in koj na to mirno v Gospodu zaspal.

V Jugoslaviji imamo samo dva karmeličanska samostana: in sicer oo. Karmelitov v Somboru in Karmeličank na Selu pri Ljubljani. Slednji je bil ustanovljen 12. julija 1889. Glavno zaslugo ima pri tem gospodična K. B., hčerka ugledne ljubljanske rodbine. V mladih letih je vstopila v samostan karmeličank na Dunaju. Čeprav je imela poklic za strogi red, je nedoumna božja previdnost dopustila, da je morala Karmel zapustiti. S težkim srcem je odšla. Ali njena ljubezen do Karmela je dozorela v sklep, da pokloni Gospodu v domovini karmelsko naselbino. In posrečilo se ji je. Najlepše nadomestilo za veliko žrtev, ki jo je Gospod od nje zahteval. Saj je odtlej njena sreča 21-krat pomnožena. Toliko redovnic sme namreč biti v karmelskih samostanih. Žal imamo na slovenskih tleh en sam Karmel. Odkar je zasijala doba pridobitev sv. Male Terezije, je toliko duš zahrepenelo po karmelski tihoti. A njihove želje ostanejo želje, ker v Karmelu na Selu ni več prostora. Sveta Mala Terezija, ki vabi duše v svoje častno spremstvo in snubi Jezusu ljubeče zaročenke, — naj poskrbi, da čim preje dobimo še kje kak karmelski kotichek. Sveta Cerkev rabi molitev, domovina pomoči, duše naših bratov tolažbe in leka. O, sv. Terezija D. J. izprosi uresničenje vročih želja! Žetev je velika. Naj bo velika tudi . . . setev Tvojih rajskih rož!

Boštele:

NOVEMBERSKA NOČ V SLOV. GORICAH.

Mehka novemberska noč.
Luna spi za oblaki,
ki težki in mračni jadrajo čez nebo
gnani od južnega vetra.

Blede mesečine prameni —
ko bele meglice sredi mrtvih goric
(utihnila je pesem klopotcev)
zadrhtijo in v daljo polzijo,
preko potoka v dolini,
čez travnik, kjer je samotno drevo
obupno vrglo v zrak svoje veje,
preko tihih domov
in čez njive, kjer ozimina kali.

Jesenski viharji ječijo v golem bukovem gozdu
in mecesnov gozdiček odmeva v zamolklem šumenju.
Okna moje sobe strmijo v praznino.

Pozabljen amulet.

Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.

IX.

Zadnji dnevi tistega tedna so za Doro dnevi mrzlične delavnosti. V nedeljo bo doživela veliki trenotek, ki je zavoljo njega prišla v Ameriko. Kaj bo potem, o tem ni razmišljala. Urediti si je pa hotela tako, da bi mogla po nedelji začeti vse drugačno življenje, če bi se pokazala potreba.

Najprej ji je bila v mislih zadeva z Ireno in njeno izpreobrnitvijo. Zavedala se je, da bo njena naloga pri Ireni z nedeljo končana. Od takrat dalje se ne bo mogla več prikazati v Viktorjevi hiši. Mor-da ne bo nikoli več videla Irene.

Ali se sploh izplača, duhovnika obveščati o vsem?

Dora je omahovala. Že je mislila vse skupaj pustiti. Kaj ji je prav za prav mar, če postane Irena katoličanka ali ne —?

Vendar je prevladala v njej dvojna misel. Prvič bi bilo vendar preveliko varanje zveste Irene, če bi jo v zadnjem trenotku pustila na cedilu. Drugič bo Irenino izpreobrnjenje še nekak nameček k temu, kar bo Viktor doživel v nedeljo.

Odšla je k duhovniku in se ž njim domenila, da pride Irena k njemu v nedeljo proti večeru. Prav nalašč je odbrala tisto uro, ko bosta ona in Viktor igrala Tragedijo ljubezni.

Irena je bila z dogovorjenim časom popolnoma zadovoljna.

Nato je odpovedala službo sobarice in se nemudoma preselila v hotel.

Tam si je dala silno mnogo opraviti pred ogledalom. Zopet je slonela poleg zrcala slika njene mladosti pred boleznijo in zopet je Dora izmenjaje premotrivala zdaj svojo sliko v ogledalu, zdaj fotografijo pred njim. Najrazličnejša barvila in lepota je imela razstavljena po toaletni mizici in si jih pričela za poskušnjo prilepljati na obraz.

Lase si je pobarvala s svetlo črnim barvilom in si jih spletla v venec kot je kazala fotografija. Po licih in čelu si je nanese barve, da so se sledovi bolezni do malega zabrisali. Oči so ji pa bile itak še vedno tako mladostno žive in lesketajoče, da ni bilo treba misliti na potvaro. Sredi tako pomlajenega obličja so prišle kar do nove veljave in Dora je mogla biti sama sebi všeč. Primerjala je novo podobo v ogledalu in staro na fotografiji in podobnost se ji je zdela zelo velika.

“Še znam biti lepa,” si je rekla Dora in se sama sebi nagajivo nasmejala. Beli zobje so ji prav kometno pogledovali skozi živo rdeče pobarvane ustnice.

“Viktor, popolnoma te je moral zapustiti spomin, če ne boš zaslužil v Lilly na odru svoje nekdanje Dore.”

Zadovoljna sama s seboj si je izmila z las in z obraza vsa lepota in si zopet nadela črne očali. Vse lepoticje je pa skrbno spravila v majhno torbico, priložila še nekdanja Viktorjeva pisma in amulet s prstjo, dodala eno svojih fotografij iz mladosti in tako je bilo vse njeno orožje pripravljeno za odločilni napad.

Čisto mirno se je lotila ponavljanja vloge za Lilly.

* * *

Brez vsega razburjenja le ni šlo. Ko je igrovodja zvedel v nedeljo dopoldne, da je Angela zbolela, se je v prvem hipu silno vznemiril. Toliko truda je bilo z igro, sedaj naj se pa vse konča z boleznijo ene igravke! Nemudoma je odhitel v Delavski Dom, kjer ga je po Angelinem obvestilu imela čakati Dora, to se pravi: Mary Link.

Nervozno jo je pozval, naj mu dokaže, da res zna vlogo za Lilly. Dora je pa začela s tako gotovostjo govoriti in igrati, da se je kar hitro pomiril.

“Če boste tako igrala, sodružica, boste še posekala Angelino Lilly. Tako je pohvalil Doro”

S čudnim notranjim mirom in s svežo samozavestjo je čakala večera — —

Pol ure pred začetkom igre je bila Dora že na vso moč delavna v ženski garderobi za odrom. Natančno po naprej preračunanem načrtu se je gladko prelevila v Lilly. Srce ji je bilo močnejše in močnejše, na zunaj je pa kazala popolno nezbežnost in ravnovesje.

Končno je prišel čas za njen nastop pred nabito polno dvorano. S popolno gotovostjo se je pojavila na odru poleg Viktorja. Le žarka svetloba, ki je plavalo v njej pozorišče, ji je nekoliko jemala oči. Viktor se ji je zdel v svoji maski čisto tuj in ni mogla razbrati iz našemljenega obraza, da li kaj slutiti ali ne. Tako je minilo prvo dejanje brez najmanjše motnjave.

V pavzi je slišala, da je planil Viktor k igrovodji in ga nepočakano vprašal: “Kje si naenkrat dobil to novo Lilly?”

“V New Yorku je nekoč igrala isto vlogo,” je bil kratek odgovor.

“Zdi se, da se mu nekaj vzbuja v spominu,” je zadovoljno pomislila Dora . . .

Tudi drugo dejanje je minilo brez zaprek in spotik.

Tretjič se je dvignil zastor, pred zijajočo dvorano se je imel odigrati najbolj razburljivi prizor. Lilly bo ustrelila Williama . . .

William — Viktor je topo sedel na verandji, ko je vstopila Lilly, njegova zopetna ljubimka.

Lahno se ji je nasmehnil in jo s kretljivo roko povabil, naj sede poleg njega. Tako je predpisovala igra. In ona je imela res sesti, reči Williamu nekaj ljubeznivih besed, nato se nenadoma dvigniti in sprožiti nanj revolver.

Dora je pre naredila igro po svoje. Ko se ji nasmehne, je stopila predenj, pa ni sedla. Divji ogenj ji je šinil iz oči in sikajoče je iztisnila iz sebe slovenske besede:

“Viktor, moja in tvoja ura je prišla! Spoznaj me, svojo nekdanjo Doro! Ali ne verjameš? Prišla sem, da ti povem: Ne igraš, res si tak! Nezvestoba je tvoje življenje! Tu so tvoja pisma, tu moja slika, tu zemlja z grobov dveh mater, pozabljen amulet...”

Še se Viktor ni vznemiril na zunaj. Kot okamenel je sedel na mestu in buljil v Doro. Ni se ganil. Pisma, Dorina slika, amulet s prstjo — vse to je ležalo pri njegovih nogah, ali strmeče oko se mu ni odtrgalo od Dore. Za trenotek je prekinila besedo, ostal je nepremakljiv kot kip . . .

Dvorana je v silnem pričakovanju napeto molčala. Šepetalec je pozabil gledati v knjigo in zijajoče zastrmel na oder. Igrovodja se je razburil za kulisami in siknil Dori:

“Glasno, glasno! Kaj pa sploh delate . . .?”

Vse to je vzelo komaj en hip in Dora je nadaljevala:

“Viktor, tudi jaz ne igram, zares sem tu, da ti poženenem krogeljo v srce!”

Potegnila je revolver in kriknila v angleškem jeziku:

“Viktor, umri!”

Silen pok je pretresel dvorano — — —

Viktor je planil kot ranjen lev, presunljivo kriknil in se zgrudil na tla . . .

Dora se je obrnila in kot strela izginila za kulisami . . .

Dvorana je nalahno vzvalovala. Mnogim gledalcem je vzbudilo pozornost, da je Dora kriknila “Viktor” namesto “William.”

Igrovodja je hitro uvidel, da se je moralo nekaj posebnega dogoditi. Viktorjev krik in padec nista bila kot bi po pripravah in vajah morala biti. Tuji predmeti pri Viktorjevih nogah so mu bili uganka. Dora je prehitro zbežala . . .

Hipoma se je našel in planil k možu, ki je stal ob zastoru. Namignil mu je in zavesa je padla. Iz dvorane je jeknilo ploskanje. Mnogi niso poznali igre in so mislili, da je vse tako prav. Nekaj jih je pa v naslednjem hipu prihitelo na oder poizvedovat, kaj se je zgodilo —

Igrovodja je stal ob Viktorju in ga nahrulil: “Za božjo voljo, kaj ga pa lomita z Lilly?”

Viktor se ni ganil. Že ga je obdajal cel krog igralcev in gledalcev. Vsem je bil prizor enako nerazumljiv.

Viktor ni vstal. Sklonili so se k njemu in ga dramili. Nič!

Nastala je zmešnjava. Spogledovali so se, kričali drug čez drugega, iz dvorane se je pa še razlegalo pohvalno ploskanje.

“Za Boga! Ali ga je res ustrelila — — —?”

Iskali so, kje pljuska iz rane peneča se kri . . .

“In kje je Lilly sedaj — — —?”

Novi slovenski monsignor v Ameriki.

Dva, trije so se odtrgali od gruče in kričali v žensko sobo za odrom:

“Lilly! Lilly!”

Ni se oglasila in ženske niso vedele, kam se je skrila.

Lilly — Dora je pa tisti hip že sedela v nalašč za to uro pravočasno naročenem avtomobilu in se peljala v hotel. Srce ji je močno bilo od prevelikega zadovoljstva nad uspehom. Viktor je kriknil natančno tako kot je bila pričakovala. Ni bil njegov krik priučen pri vajah, bil je naraven izraz groze, ki ga je bila prevzela v hipu, ko je spoznal Doro. Moral je misliti, da bo resnično streljala nanj. To ji je zadostovalo. Neopaženo je mogla smukniti na-

vzdol po stopnicah, mimogrede si je vrgla plašč čez glavo, planila skozi zadnja vrata in skočila v avto.

Kaj bo sledilo? To vprašanje ji zaenkrat ni bilo mar. —

Vsi so se spet zgnetli okoli Viktorja. Nikomur ni bilo na mislih, da je Dora pobegnila. Pričakovali so, da bo vsak čas stopila odkod in dala pojasnilo. Med tem so dvignili Viktorja in ga odnesli v garderobo.

Mukoma se je zavedel. Neznano je pogledal vse nakoli in se prijel za senci. Tam mu je kljuvalo kot železno kladivo.

“Kje je — — ona —?”

“Kdo?”

“Lilly — Dora?”

“Kakšna Dora?”

Ni odgovoril, Začel se je vživljati v položaj. Ozrl se je po sebi, potipal se za prsi in spoznal, da ni ustreljen. Le trenutna slabost ga je obšla v onem neznanem hipu, groza ga je bila prevzela, da je izgubil zavest.

“Ali me je kroglja zgrešila?” je sam zase pomislil — —

Z odra so mu prinesli Dorine predmete. Strašno jih je pograbil in planil na noge.

“Molčite mi o tem!”

Strmeče so buljili vanj. Spet se je opotekel na stol.

Igrovodja je kričal, naj se igra nadaljuje, in je zbiral osobje za zastorom.

“Lilly ni od nikoder,” je povedala ženska igralka.

“Odpeljite me domov, nemudoma,” je Viktor zaprosil. “Recite ljudem, da se slabo počutim.”

Trije so ga odvedli in skušali izvleči iz njega podrobnosti.

“Mir mi dajte nocoj! Ko si opomorem, bomo govorili.”

Igrovodja je besnel, pomagati si ni mogel. Vrgel je knjigo za vrata in poslal nekoga pred zaveso povedat ljudem, da je igre konec. Vzel je klobuk in suktno, privihal si ovratnik in brzih korakov odšel. Gnala sta ga jeza in sram. —

Veselica se je imela razviti po igri, pa se ni mogla. Samo povpraševanje po dolgem in počez. Vsak si je po svoje razlagal dogodek, vedel ni nihče nič.

Vrnili so se oni trije, ki so bili odvedli Viktorja. Zmigavali so z rameni in mirili ljudstvo. Uspeha niso imeli.

Laktancij o rimskih preganjavcih.

Priraja Rev. Pavel Podbregar.

(Dalje)

Galerijeve priprave k dvajsetletnici vlade.

D Maksimijana se je Bog, ki je varoval vero in ljudstvo, obrnil na drugega Maksimijana, to je na Galerija. Povzročitelj strašnega preganjanja je začutil nad seboj božjo roko. Delal je načrte, kako slovesno bo praznoval ta jubilej. Kakor je preje izmozgal province, da je bolj darežljivo obdaroval vojake, tako je sedaj zopet mislil vpejljati nove davke. Ljudje so težko prenašali taka neznosna bremena. Vojaki, ali bolj rečeno sužnji uradnikov, so stali vsakemu za petami. Nihče ni vedel, če je že zadostil postavi ali ne. Ni bilo usmiljenja za tistega, ki ni imel ničesar. Nihče se ni čutil varnega in svobodnega. Davčni iztirjevalci so vsak prostor preiskali in prešteli celo vinske trte. Neznosno je bilo, da so ubogim še tisti košček kruha trgali iz ust. Ljudje so upali na boljše čase. Kaj naj še govorim o obleki?

Galerij odpravi cesarje.

Ko je bil Licinij imenovan avgustom, je to razjezilo Maksimina in ni hotel, da bi ga zvali cesarja in klicali na tretjem mestu. Galerij je večkrat prosil, da naj se vda in opusti grožnje. Toda skliceval

se je na prednost, češ, da je preje prejel škrlat. Prosil je in rotil. Galerij je opozoril na dolžno hvaležnost, da ga je dvignil iz nizkega stanu in odlikoval s cesarsko častjo, da mu bo pokoren in vdan v vseh stvareh. In sedaj, kako se obnaša? Slednjič je silvolasi vladar odstranil cesarje in je sebe ter Licinija imenoval avgustom, Maksimina in Konstantina pa sinovom avgusta. Po preteku nekaj časa Maksimin naznani, da so ga vojaki oklicali avgustom. Z žalostjo je Galerij prejel to sporočilo in ukazal, da naj odslej vse štiri kličejo imperatorje.

Galerij zboli.

Preteklo je osemnajst let, odkar je sprejel vlado. Tedaj ga Bog obišče z boleznijo. V stegnu se pojavi rana. Zdravniki jo odrežejo. Skoraj se zacementi razpoklina, toda počila je žila na istem mestu in krvi je odteklo toliko, da je bil že v smrtni nevarnosti. Pri vsakem malem premikanju je rana krvavela. Zelo je vpadel. Tudi moči so mu pojemale in precej je shujšal. Zdravnikom se je posrečilo ustaviti tok krvi, rana je pa postajala neobčutljiva za ozdravljenje. Pritisnil je nanjo rak in se vedno bolj razširjal. Poklicali so sloveče zdravnike, a človeška pomoč je bila zaman. Klicali so tudi

brez uspeha k Apolonu in Eskulapu. Ves spodnji del života je obolel. Od zunaj se je bolezen zajedla v drobovje in zdelo se je, kakor da razpada. Pojavijo se še črvi. Neznosen duh se razširja po palači in v bližini. Polagajo na rane gorke obkladke, da toplota privabi venkaj črve. Vse to je trajalo nekako eno leto in slednjič je bil prisiljen v taki bolezni priznati Boga. V hudih napadih je vzklikal na glas, da hoče postaviti tempelj Bogu in popraviti, kar je zagrešil. Ko je čutil, da se mu bliža konec, je izdal dne 30. aprila 311 takozvani nikomedijski razglas, ki se glasi: Za vse odredbe, ki smo jih izdali v skupno korist, smo preskrbeli, da so bile v soglasju s postavami in državnimi rimskimi zakoni. Težili smo za tem, da bi kristjane, ki so zapustili vero svojih očetov, pripravili do tega, da bi se povrnili do modrega mišljenja. Iz neznanega vzroka so ravno ti kristjani sledeč svoji samovolji in neumnosti kljubovali navadam prednikov in si postavili po svoji volji zakone in navade ter so tako v različnih pokrajinah različne narode združili v neko skupnost. To se je zgodilo tedaj, ko smo izdali ukaz, da se morajo vsi pokoriti državnim postavam.

Bilo jih je mnogo toženih in zapletenih v smrtno nevarnosti. Večina je vztrajala pri svojem sklepu, da ni izkazovala dolžne časti in uslužnosti bogovom. Zato smo v naši veliki prizanesljivosti sklenili, — kakor je že naša stara navada, — odpustiti kristjanom in jim dovoliti, da smejo ostati kristjani in se zbirati v svojih prostorih, samo da kaj ne podvzamejo zoper javni mir. Z drugo okrožnico bomo podali navodila sodnikom, kako je treba to izvrševati. Na podlagi te naše dobrote je naloga kristjanov, da molijo k svojemu Bogu za naše zdravje, dobrobit države in svoje lastne koristi.

Galerij umre l. 311.

Ta odlok je bil izdan v Nikomediji 30. aprila v osmem letu Galerijevega konzulata in v drugem Maksiminovega. Zdaj so bile odprte ječe in tudi ti, dragi Donat, si z drugimi spoznavavci prišel venkaj, ko si bil zaprt šest let. Kljub temu Galerij ni dosegel odpuščanja. Malo dni potem je izročil Liciniju

svojo ženo, otroke in premoženje. Njegova belezna je bila hujša in živ je začel razpadati. V sredini maja je umrl.

OPOMBE:—Davki v rimski državi. V začetku države Rimljani niso dajali velikih davkov, ker ni bilo treba plačevati niti uradnikov, niti vojakov. Državna in vojaška služba je veljala kot čast. Ko se je cesarstvo razširilo na vse strani, so velike osvojitve prinesle nove dohodke in državni uslužbenci so začeli prejemati plačo. Najprej so vpeljali plačo za vojake. Uradnikom so spočetka dajali v živilih, kakor v žitu, mesu, vinu, obleki, vprežni živini. Veliko denarja je šlo za javne stavbe in zlasti še za javne državne prireditve. Saj je itak znano, koliko časa so včasih trajale take igre. Rimska država je vpeljala davek na zemljo v obliki neke desetine, dalje razne colnine, davek na dedščino in pozneje na vsako glavo in na premoženje. Kvarno je vplivalo, ker so nekateri bili preobloženi in niso mogli plačati vsega. Država je večkrat kovala slab denar in semintja si prilaščala posestva; to je bila neka vrsta socializacije.

Državna blagajna. Dohodki cele države se niso stekali v eno samo kaso, ampak je bilo več blagajn in skladov. Ker so odplačevali v naturalijah, zato je bilo potrebnih več različnih takozvanih skladov. Tako n. pr. sklad za žito, zopet dalje za dedščine, potem za kamne, marmor, srebro, zlato, kovan denar, vino itd. Pri tej razdelitvi v različne oddelke je bilo potreba postaviti mnogo nadzorovanih uradnikov. Eno blagajno, imenovano erarij, je upravljal senat. V to so prihajali dohodki iz senatorskih provincij. V vladarjevo blagajno (fiskus) pa so dohajali dohodki iz cesarskih posestev in njegovih pokrajin. Čim bolj je senat zgubljal na ugledu, tem bolj se je poznalo to tudi na njegovi blagajni. Cesarski fiskus pa je tem bolj rasel na moči in vplivu. Ni bilo bistvenega razločka med njegovo državno blagajno in zasebno lastjo. Tako breme, da je Avgust iz svojega dal 1400 milijonov sestercijev za državne naprave. Civilne liste v današnjem pomenu rimska država ni poznala.

(Dalje sledi.)

Ali ste že naročili sebi in svojim dragim v starem kraju koledar za l. 1930? Če še niste, ne odlašajte, temveč takoj pišite na upravo Ave Marije v Lemont. Letošnji koledar stane izjemoma tudi za stari kraj samo 50c. Dasiravno je posvečen spominu prvega vseslov. kat. shoda in je zavaljo tega večji kakor marsikatera spominska knjiga, ki stane morebiti celo \$1.50, vendar nismo zvišali navadne cene. Rojaki, upoštevajte to in si v velikem številu naročite koledar Ave Marije za l. 1930!

Letošnji naš koledar je lep spomin na prvi vseslov. kat. shod v Ameriki. Morebiti ga bo kdo želel imeti vezanega. Če se jih oglasi večje število, bo vezava prišla bolj po ceni. Pišite nam torej!

GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Benigen.

Prvi novinci

so dovršili leto poskušnje na ameriških Brezjah dne 24. sept. in naredili neslovesne ali prve obljube. Ti so naslednji kleriki: Fr. Pius Petrič, Fr. Gabriel Estok, Fr. Marcel Marinšek in Fr. Gaudencij Heinricher. Lani 23. sept. so nastopili novicijat in letos so ga srečno dokončali položivši v roke P. komisarja svoje obljube. Na ta pomenljivi dan so se pripravljali z osemdnevnimi duhovnimi vajami. Teh so se udeležili tudi trije kandidati namreč A. C. Motz in E. Bogolin, prvi iz župnije sv. Jurija v So. Chicagi, drugi iz župnije sv. Štefana v Chicagi. Oba sta klerika novinca, tretji pa je br. Konrad Dzurilla, dosedaj samostanski tretjerednik kot lajik-novinec. Ti trije so bili po sv. maši ob 8. sprejeti v naš red. Prvi ima redovno ime Fr. Rajmund in drugi Fr. Leonard.

K pomenljivi slovesnosti so prišli stariši in drugi sorodniki ter prijatelji. Daj Bog novincem stanovitnost v redu sv. Frančiška!

Modroslovje

so pričeli dne 7. oktobra štirje kleriki in njim se je pridružil kot dijak Mr. M. Železnikar. Profesorji so: P. Bonaventura Sovinsky, P. Salezij Glavnik in P. Bernard Ambrožič, ki je tudi rektor. Torej na ameriških Brezjah je novicijat in to leto tudi modroslovje. Tukaj se pripravljajo za redovno življenje novinci, v modroslovju pa na bogoslovne vede.

Naši dijaki

so v kolegiju sv. Jožefa v Hinsdale in sicer jih je za naš komisarijat trinajst, eden je v zavodu sv. Benedikta v Atchison, Kans. in eden v zavodu sv. Jožefa v Callicoonu, N. Y. Tako je zdaj preskrbljeno za naraščaj v našem komisarijatu.

Bogoslovci

gredo pa po želji višjih predstojnikov v bogoslovno semenišče v Ljubljano. Tam so zdaj že trije ameriški kleriki: Fr. Jožef Čagran v tretjem letniku, Fr. Augustin Svete v drugem in Fr. Tomaž Hoge v prvem letniku. En naš klerik Fr. Janez V. Trinko je v drugem letniku modroslovja v Green Bay, Wis. v ondodnem zavodu poljskih Frančiškanih.

Za vzdrževanje naših dijakov in klerikov, dokler ne dosežejo mašniškega posvečenja, smo že v zadnji številki Ave Marije pro-

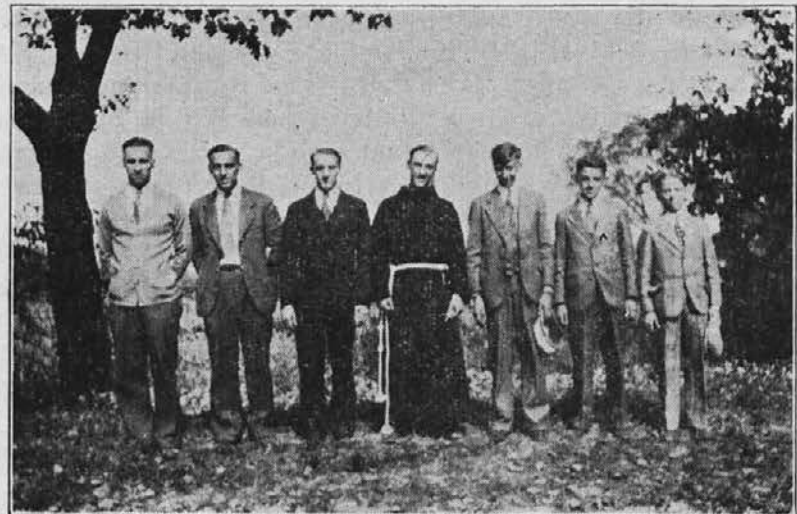
sili podpore in zlasti svetih maš, kar bodi tudi zdaj prav toplo priporočano našim vernim Slovincem. S skupnimi močmi bomo dosegli, česar sami ne premoremo, da boste Slovenci v Ameriki imeli v prihodnje svoje lastne duhovnike.

Evharistični dan

ali češčenje presv. Rešnjega Telesa bomo imeli na ameriških Brezjah dne 24. novembra ali zadnjo nedeljo v tem cerkvenem letu.

Spominjajmo se svojih dragih!

Le prerado se zgodi ž njimi: izpred oči, iz spomina. Niso več z nami, zapustili so nas. Šli so v neznano večnost. Nekaj časa jih imamo še v spominu. Spominjamo se jih pri sv. maši pri sv. obhajilu in molimo za nje. Pa kako mnogim na svetu velja opomin in klic dragih, ki jim ga pošiljajo iz vic trpeče duše. "Usmi-

Fr. Leonard Bogolin med svojimi brati.

lite se nas, usmilite se nas, vsaj vi prijatelji naši, ker roka Gospodova nas je zadela!"

Sveta mati cerkev nas prav živo opominja in prosi, da bi pomagali svojim dragim, ki so bili pred nami poklicani v večnost. Naroča nam, da molimo za nje, da jim lajšamo njih trpljenje z daritvijo svete maše, s svetimi obhajili, z odpustki in z drugimi dobrimi deli. Ona želi, da molimo za vse duše v vicah in jim pomagamo; saj smo vsi združeni med seboj kot udje enega telesa. V ta namen je določila **Vernih Duš** dan takoj za praznikom Vseh Svetnikov. S tem nam hoče prav jasno pokazati to občestvo, ki je med zmagoslavno, trpečo in vojskujočo cerkvijo. Cel mesec november je odločila, da zlasti v tem mesecu več molimo za nje in jim lajšamo trpljenje z dobrimi deli.

Poslušajmo opomin naše skrbne in ljubeče Matere, dokler še živimo in ne pozabimo pokojnih; temveč pomagajmo jim z dejansko ljubeznijo ter tudi pogosto mislimo, da se bomo sešli z njimi nad zvezdami! Tolažimo jih, saj morda potrebujejo in po pravici pričakujejo prav naše pomoči in pomagajmo jim mi, ker si sami ne morejo pomagati.

Kdor bi kazal svojo ljubezen do njih s silnim jokom in brezkoristnimi solzami, ne pa z dejansko pomočjo, bo pač osramočen na dan, ko se bo srečal z njimi.

Kristjan ne sme biti preveč navezan na ostanke in reči svojih pokojnih, pač pa naj hrepeni po višji in večni zvezi z jimi. Vez ljubezni, katere ne more niti smrt pretrgati, se bo najbolj trajno ohranila s tem, da stano vitno in ljubeče pomagamo tistim svojim dragim, ki so bili poklicani pred nami v večnost.

Zelo moramo biti tudi hvaležni Bogu, ker nam naklanja in daje toliko priložnosti, da moremo za svoje drage pokojne veliko več storiti njim v korist kot samo

žalovati radi njih zgube in krasisiti grobove s cveticami, ki kmalu zvenejo. Tolažljivo je za nas, da jim moremo zdaj povračevati z dobrim neštete dobrote, ki so jih nam izkazovali v življenju in jih jim nismo mogli povrniti, ker so nas morali prej zapustiti.

Pri tej dejanski pomoči za duše v vicah imamo mi veliko, da dvojno korist: prvič nas poplača Bog, drugič si pa naklonimo ljubezen in hvaležnost ubogih duš v vicah, ki nam nikakor ne bodo ostale dolžne. Koliko različnih pomočkov nam nudi Bog v ta namen! Poleg drugih omenim odpustke, katere jim lahko po priprošnji darujemo. Kako izdatna pomoč dušam v vicah so ravno odpustki, katerih se lahko udeležujemo dan na dan popolnih in nepopolnih. **Letos imamo še odpustek izrednega svetega leta, ki je podaljšan do 31. julija 1939.** Sv. oče Pij XI. so določili, da se tega odpustka udeležimo lahko tolikrat, kolikrat spolnimo predpisane pogoje.

Z ozirom na odpustke, ki se darujejo za duše v vicah, omenim, da nekateri napačno umevajo njih pomen in da se ti odpustki ne delijo na isti način kot živim. Sveta cerkev podeli za duše v vicah odpustke ne, kakor da bi imela oblast in moč nad njimi, temveč naklanja jih njim po priprošnji, to je, ona ne odpušča njih kazni in jih ne rešuje iz njih trpljenja. Sveta cerkev daruje ali obrne zadoščenje in zaslužnje Kristusovo in svetnikov, ki odgovarja dotičnemu odpustku s prošnjo, da bi bile trpeče duše v vicah olajšane v svojem trpljenju ali bi jim bilo isto okrajšano. Koliko korist ali koliko olajšanja dobe duše v vicah, katerim darujejo verniki odpustke ali kedaj bodo rešene iz vic, to pa določuje Bog sam.

Duše v vicah nam morejo pomagati še predno so rešene svojega trpljenja. Tako je znano že iz prvega stoletja krščanstva, da

kristjani niso samo molili za pokojne, ampak so se jim tudi sami priporočevali v molitev. Sveta Katarina iz Bolonje je imela navado priporočati se dušam v vicah in je sama izjavila, da je veliko zadobila po njih priprošnji.

Iz vsega tega spozna lahko vsakdo, kako koristno in zveličalno je delo v pomoč dušam v vicah. Bog sam to hoče, da lajšamo trpljenje dušam v vicah, kjer morajo zadostiti božji pravici do zadnjega vinarja in dokler niso popolnoma očiščene ne morejo iti v nebesa, ker po besedah Zveličarja ne more nič nečistega iti v božje kraljestvo.

To želi sveta mati cerkev, da kolikor moč pomagamo dušam v vicah; zato nam naklanja preobilo pomočkov. Bili bi res brez srca, ako bi se jih ne hoteli posluževati, saj nas stane le malo dobre volje in truda.

S tem izkazujemo svojo hvaležnost dušam v vicah za dobrote, ki smo jih prejeli od njih v življenju. In to je in bodi velik nagib vsakemu, da bo, ne s pretiranim ali zunanjim pompom pri pogrebu, mogel kaj duši pokojnega koristiti, temveč samo z dejansko ljubeznijo, poslužujoč se pomočkov, katere nam v tako obilni meri nudi sveta mati cerkev.

Z dejansko pomočjo dušam v vicah si pa sami posebno koristimo, ker si s tem nabiramo zaslužnje pri Bogu in si nabiramo najbolj hvaležne in najboljše prijatelje, ki nam bodo v nepopisno tolažbo ko bomo sami potrebovali njih pomoči in priprošnje.

Pri tem zveličalnem delu za pomoč dušam v vicah je v veliko korist naš

Apostolat sv. Franciška,

ker za malo miloščino na leto 50c. ali \$10.00 (deset dolarjev) za celo življenje postaneš član tega apostolata in si deležen vsako leto 100 svetih maš, ki jih o-

pravljamo mašniki komisarijata za žive in mrtve člane apostolata, na Vernih duš dan pa še slovesne črne sv. maše z Libero. Lahko pa istotako vpišeš ali žive ali mrtve člane svoje družine in dobiš v potrjenje lepo diplomu z ameriških Brezij. To je eno in silno koristno sredstvo v pomoč dušam v vicah. Vpiši se vanj takoj, ako še nisi vpisan, da si zagotoviš toliko pomoč sebi in svojim.

Drugo pa je **Devetdnevica** za duše v vicah, zlasti za naše dobrotnike. To devetdnevico opravlja vsa samostanska družina vsak mesec in sicer se prične **deveti dan v mesecu do sedemnajstega** in to skozi celo leto.

Tudi teh molitev so lahko deležni tvoji pokojni: stariši, bratje, sestre, prijatelji in dobrotni-

ki, sploh vsi, za katere pošlješ miloščino en dolar in napišeš imena dotičnega ali dotičnih pokojnih. Porabi v ta namen kupon iz oglasa v Ave Mariji:

Čč. očetje Francišskani na ameriških Brezijah:

Priložen je \$..... za devetdnevico, ki jo opravljate za duše v vicah od 9. do 17., da bo iste deležna tudi duša umr.

Ime in naslov pošiljatelja.

Za zimo

pošiljamo dobrim materam ponižno prošnjo. Ve najbolj veste, koliko raznih reči je treba preskrbeti za zimo svojim otroči-

čem in družinam, da jih po zimi ne bo preveč zeblo.

Tudi na ameriških Brezijah imamo že številno mlado družino. Prav dobro delo bi ve zopet storile, kakor v prejšnjih letih, ko bi nam poslale n. pr. nogavice za zimo. Ker smo, četudi ne vredni sinovi serafinskega očeta sv. Franciška, ki je sam prosil potrebnih reči za svoje sobrate in nam naročil, da tudi mi prosimo za življenje potrebne reči; zato se zaupno obračamo tem potom do Vas, da bi nam po svoji moči in dobroti poslale, kar bi nas varovalo pred hudim mrazom. S hvaležnim srcem bomo vse sprejeli in za Vas in Vaše družine molili, da Vam dobri Bog obilo poplača Vašo dejansko ljubezen.

OO. Francišskani
na ameriških Brezijah.

Iz našega ofisa.

PRIPOROČILO IN ZAHVALE.

Priporočam se vsem naročnikom, naj prosijo zame pri Mariji Pomagaj na ameriških Brezijah, da usliši mojo prošnjo. V ta namen prilagam mali dar za Vašo cerkev.—**M. T.**

Najlepše se zahvaljujem Mariji Pomagaj v Lemontu in sv. Tereziji za dobljeno zdravje mojega moža. Bil je močno bolan, a je na priprošnjo Marije Pomočnice zopet ozdravil. Priloženo pošiljam za sv. mašo in mali dar v podporo lista.

Anna Lambert, Farrell, Pa.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj na ameriških Brezijah za uslišano prošnjo v važni zadevi. Ko sem se bila priporočila Mariji Pomagaj, sem bila takoj uslišana. Zadeva se je rešila mirnim potom. Priporočam vsem, ki imajo ene ali druge vrste stiske, naj se z zaupanjem zatečejo do M. P. Prepričani naj bodo, da ne bodo zaman prosili.

M. S., Cleveland, O.

Moja prijateljica je bila hudo bolna in nihče ni mislil, da bo okrevala. V tem stanju sem jo z zaupanjem priporočila Mariji Pomagaj na ameriških Brezijah in sv. Tereziji z obljubo, da se bom javno zahvalila in da bom darovala za sv. maše. Moja prošnja ni bila zaman. Na veliko začudenje mnogih je zopet popolnoma ozdravela. Prepričana sem, da ji je Marija Pomagaj sprosila ljubo zdravje. S tem spolujem storjeno obljubo. Priloženi denar je za sv. maše.

K. G., Calumet, Mich.

Najprisrčnejše se zahvaljujem lurski Materi božji za uslišano prošnjo. Moral bi se bil podvreči dvema operacijama, a sem se poprej z zaupanjem obrnil do Marije za pomoč in res ne zaman. Na njevo priprošnjo sem popolnoma ozdravel, ne da bi bila potrebna kaka operacija. Ravno tako sem se ji bil pred leti priporočil v varstvo in tudi tedaj mi je čudežno otela življenje.—**J. Z., Cleveland, O.**

Najlepše se zahvaljujem Srcu Jezusovemu, karin. Materi božji, sv. Tereziji in sv. Jožefu za uslišano prošnjo. Že sedem in pol leta sem bolna ležala, a sem se zaupno zatekla za pomoč od zgoraj. Moja prošnja ni bila zaman, kajti po tolikem času sem zopet enkrat imela srečo, da sem mogla na sveži zrak. Počutim se veliko bolje in upam, da bom na Marijino priprošnjo zopet kmalu popolnoma okrevala. Je pač resnično: Kdor se z zaupanjem obrne do Marije, ga ona gotovo ne zapusti. Priloženo Vam pošiljam \$3.00 v dar.—**Mrs. Marjeta Svete, Forest City, Pa.**

Darovi v blagu:

V predzadnji številki smo pozabili priobčiti imena darovavcev, kateri so nam darovali razne jestvine ob priliki vseslovenskega kat. shoda. Darovali so jih: Mrs. J. Kolman, Mrs. M. Vaupotič, Miss A. Ahačič, Mrs. A. Kožan, Mrs. J. Kosmač, Mrs. Vidmar, Mrs. Zugel, Mrs. Rosie Pičman, Mrs. Kovačič, Mrs. Puklavc, Mrs. Stayer, Mrs. Frank Vidmar, Mrs. Kržič, Mrs. Ferenčak, Mrs. Kozjek, Mrs. Jorža, Mrs. Perko, Mrs. Šimec, Mrs. Magd. Brišar. Ako smo vsled pomote kako ime izpustili, prosimo, da nam

darovavci oprostijo. Vsem darovavcem, kakor tudi nabiravkam stoterni Bog plačaj!

Darovi za cerkev Marije Pomagaj:

Martin Shifrer \$2 (za molitev pok.), Mr. Bregantič \$1 (za molitev), J. Petrič \$5, Mary Koren \$8, Mrs. Medje \$2, Mrs. Lagar \$1, A. Knez \$20, Katarina Perme \$1, Frank Kovačič \$5, Prebil Anna \$2.50, Margareta Mally \$1, Neimen. \$4, Anna Mavri \$2 (v zahvalo), Mary Škulj \$1, Julija Tomazetich \$12, Rozalija Smrekar \$1, Mary Zore \$1, J. Bambich \$2, Neim. po Mr. F. Ulčarju \$5, Jakob Bučar \$1.50, Mr. Bogolin \$25, U. R. \$2, Mr. Kajzer \$5.60.

Darovi za lučke pri Mariji Pomagaj in sv. Tereziji:

Jacob Peternel \$1, Agnes Zokal 50c, Mary Zagožen \$1, Josephine Krajnc \$2, Fannie Samša \$1, Mary Jalovec \$1, Mary Jalovec \$2, Angela Mlakar \$1, Martin Shustersic \$2, Terezija Klunc \$1, M. Završnik \$1, George Kosunich 50c, Johana Kergin 20c, Mary Smrekar 10c, Karolina Pogorelc 20c, J. Meserko 50c, Rosic Smrekar \$1, J. Kastelic 25c, Mary Božičevich 25c, Martin Veržuh \$1, Margaret Volčič 30c, Neimen. \$2, Frances Vrabich 50c, Mary Prah \$1, Mary Babich \$1, Mrs. Oman \$5.50, Mr. Bogolin \$5.

Darovi za list Ave Maria:

Neimen. \$20, Mary Pavlešich \$1, Josephine Kranjc \$1, Anna Prebil \$2.50, Neim. \$1, Frances Fink \$1, Mary Novak \$1, Ivanka Oberstar \$1, Jennie Sodec \$1,

Margareta Zupanc 50c, Mary Mirtich \$1, Gertrude Virant \$5, Johana Kergin 25c, J. Bambich \$1.

Člani Apostola sv. Franciška so postali:

Mrs. Jos. Preširen \$10, Mike Jurisich \$1, Franciška Pokr \$1, Terezija Kining \$2, Katarina Videtich \$10, po Mr. Frank Ulčarju 50c, Tinnie Starman \$10, Anton Schweiger 50c, Martin Petrasich \$2, Anna Mihelič \$10, Jacob Simonich \$10, Antonia Ferlan 50c, Stephen Grčman \$10, Ursula Kenda \$10.

Darovi za kolegij:

Mary Blatnik \$1, Josephine Stepic \$1, Frank Ferko \$1, Hribar Anna \$1.

Za sv. maše so poslali:

Hedvika Durhanec \$1, Joseph Brozich \$1, Agnes Smuk \$1.50, Frances Vrabich \$1, Mary Bilthaver \$1.50, Pavlina Turk \$1, Frances Brus \$2, Margareth Kukar \$1.50, Anna Klopčič \$1, J. Jančar \$2, Elizabeth Sila \$1, Terezija Bevc \$5, Neimenovani \$1, Mary Kristan \$1, Mary Urencar \$1, Frank Dornik \$1, Anton Bolter \$3, Jernej Lavrich \$1.50, Anna Bolter \$1, Jernej Lavrich \$1, Anton Terlep \$1.50, Mary Papeš \$1.50, Neimen., Clev. \$1, Neimen., Clev. \$5, Agnes Korce \$2, Mary Hrastr \$1, Mary Kadba \$1, Agnes Požek \$1.50, Joseph Požek \$1.50, Mary Zlatarich \$1.50, Anton Gerbec \$1, po Rev. Dr. Hugonu \$4.50, razni neimen. \$34.50, Mary Lewis \$5, Antonija Knes \$5, Mary Pejak \$1, sorodniki Mihelicha \$1.50, Neimen. \$4, druž. Bruder \$1, Neimen. \$1, Julija Frank \$1.50, Neimen. \$2, F. Gonde \$1, Mary Marincich \$6, John Repp \$5, Mrs. M. Winter \$2, Sofie Stepec \$2, Mary Lukanich \$1, Katinka Stua \$1, Mary Jakopich \$2, Neimen. \$2, Johana Filipčič \$1, Mary Plantan \$1, Jennie Osenk \$2, Mary Milavc \$2, Frank Gabrenja \$2, Frank Lah \$1, John Ježek \$1, Frances Oražen \$1, Mary Križaj \$1, Agnes Dolenc \$3, Mary Korošec \$5, Anna Mohar \$2, Frank Babich \$2, dr. sv. Jožefa štev. 220 \$5, Stephan Kočevar \$1, Katarina Kočevar \$5, Frank Erjavich \$5, L. Radel \$2, Margareta Verbiškar \$5, Apolonija Lončar \$1, Mary Zerovnik \$2, Mary Zidar \$1, Barbara Dolinar \$2, Joseph Oblak \$2, Anna Muha \$1, Mary Klobučar \$1, Mrs. John Push \$2, Josephine Ancel \$2, F. S., Cleveland \$1, Mrs. Millie Linich \$1, Josephine Kazel \$1, Mary Pavlešich \$5, Mrs. F. McKenik \$2, Mrs. A. Zobec \$2, Mary Mueller \$1, Mary Certalich \$1, Ant. Stiglitz \$1.50, Julija Vidmar \$2, Jennie Osenk \$2, Mike Kotin \$1.50, Mary Kalan \$3, Mary Shutte \$3, Mary Komlek \$1, Anna Sterha \$1, Mrs. Martin Kremesec \$1, Neimen., Joliet \$2, Francel Mihovar \$1, Johana Zucek \$5, Barbara Prus \$1, Mary Matesh \$1, Mary Vraničar \$1, Frank in Kristina Nemanich \$2, Anna Klobučar \$1, Anna Bogatej \$1, Mary Globokar \$3, Mary Zore \$1, Margareth Ritonija \$2, Mary Pavlešich \$10, Mrs. Braikovich \$1, Mrs. Čačik \$2, Mary Surinjak \$6, Mary Susana \$2, May Klimek \$20, Mary E. Skulj \$2, J. Klepac \$1, Mrs. Frances Brancel \$10, Barbika O-

mahne \$1, Josephine Dessutti \$2, Mr. Makalier \$2, Franc Gregorich \$1, John Stimetz \$2, Terezija Kremesec \$1, Mrs. Joe Drešek \$1, Antonija Sluga \$1, Mary Natnik \$1.50, Math Ivanetich \$1, Anna Belc \$1, Josip Heraver \$1, Mary Ovnik \$4.50, Mary Lebar \$5, Mary Kobal \$1.50, Ursula Stermola \$3, Mary Cimperman \$1, Mrs. Thomas Herden \$3, Agnes Jordan \$1, Johana Kastelic \$1, Mary Boži-

NOVE NAROČNIKE SO PRIDOBILI OB ČASU KAMPANJE:

Jennie Pink 2, Anna Preshiren 1, Amalia Krulc 1, Frank Ulčar 60, Sr. M. Azeveda 5, Rev. Bernard Ambrožič 1, Angela Berus 1, Jacob Bucher 1, Josephine Meglen 5, Marko Bluth 15, Rev. Odilo iz starega kraja 3, Mary Kobal 4, Lucia Gregorcich 1.

Naj se navdušijo še drugi rojaki in naj nam dobijo mnogo novih naročnikov. Želimo jim obilo uspeha. Tudi vse cenjene zastopnike prosimo, naj se potrudijo, da nam pridobijo čim več novih naročnikov ter s tem pokažejo, da jim je mnogo na tem, da čim bolj razširimo med rojaki širom Amerike list Ave Maria.

V zadnji številki Ave Marije smo obljubili, da bomo priobčili slike navadnih nagrad. Ker so pa slike prav slabo izpadle, bi bil seveda tudi klišeji slab, zato bomo tukaj samo imenovali nekaj navadnih nagrad, ki so jih deležni tisti, ki nam pošljejo naročnike brez odbitka procentov in te dobijo še zraven glavnih nagrad.

Ako nam pošljete **ENEGA NAROČNIKA**, dobite eno izmed sledečih nagrad:

1. krasni rožnivenec (barve, kakoršno si izvolite);
2. dva svečnika in križ;
3. srebrni prstan sv. Terezije ali Mater božje;
4. slika z okvirjem sv. Terezije;
5. kip sv. Terezije, sv. Antona ali Srca Jezusovega.

TISTI, KI NAM PRIBORIJO PET NOVIH, DOBIJO:

1. tri plošče, ki jih je izdala Ave Maria;
2. kapelico s kipom sv. Terezije;
3. srebrni ali zlati rožnivenec.

TISTI, KI NAM DOBIJO 10 NOVIH NAROČNIKOV, so zraven glavnih nagrad lahko deležni še:

1. pozlačenega križa s svečnikom;
2. vseh 6 plošč, ki jih je izdala Ave Maria;
3. krasne kapelice sv. Terezije z električno razsvetljavo.

čevich \$1.50, Joseph Groznik \$5, Pauline Tergovac \$2, J. Musich \$1, A. Seston \$1, Anton Racki \$1, Joe Derčar \$2, Mrs. Urh \$1, Mary Lilek \$1, J. Hočevar \$1, Ursula Kušar \$1, Joseph Grahek \$2, Mary Je-

lencič \$1, Mary Gaspich \$2, Frances Mandel \$2, Anton Ulkovick \$5, Anton Retel \$1.50, Jakob Kucich \$1.50, Anton Zabkar \$1.50, Anna Gustinčič \$1.50, Mary Peternel \$1, France Mihovar \$1, Anna Koren \$1.50, Mrs. Gorjanc \$1, Mrs. J. Glivar \$2, Mary Sivic \$1, Albin Goropec \$1, Anna Zivodec \$5, Frank Zupancič \$1, Rosie Pokore \$1, Mat. Centa \$1, Mary Cimperman \$1, Mrs. Sokan \$5, Šolske sestre, Milwaukee \$3, Frank Papesch \$2, Mike Kotin \$2, Anna Pucel \$1.50, Anna Tumorek \$1.50, Amalija Rondovski \$1.50, John Progar \$1, Mary Pinnart \$1.50, Mary Vrančur \$3, Fannie Muha \$1, Anna Muha \$2, Josie Cimperman \$1, Anna Lah \$21, F. Sajovic \$3, Mary Zidar \$1.50, Frances Prezel \$5, Anton Prijatelj \$3, Mrs. Divjak \$1, Mary Malnar \$1.50, Anna Babl \$2, Frances Perušek \$1, Mary Sever \$1, Mrs. John Lukas \$1, Frances Vrabich \$1, Jennie Biber \$1, Frances Sikošek \$3, Veronika Bojc \$2, Helen Vuk \$2, Mary Fojis \$1, Frances Novak \$2, Katinka Radež \$4, Mary Božičevich \$1, Ursula Ambruse \$1, Terezija Fear \$1, John Jordan \$1, Frank Perovšek \$1, Katinka Tekavčič \$1, Mary Rakun \$1, J. Mesarich \$2, Mary Zorc \$2, Katie Čampa \$1, J. Russ \$1.50, Lucija Kušar \$1, F. F. Gilber \$3, Frank Pres \$2, Mary Zore \$1, George Brince \$6, Mrs. Magd. Brišar \$1.50, John Jordan \$1, Mrs. Tronto \$1, Stephan Jenko \$1, Ivanka Vesel \$4, Antonia Callins \$1, Fr. Simic \$2, Marija Otrin \$1.50, M. Verbiškar \$1, Mrs. Perko \$2, Andrej Umek \$1.50.

Frank Perovšek \$1, Katarina Tekovcich \$1, Mary Rakun \$1, Josephine Mesarič \$2, Mary Zore \$2, Katinka Čampa \$1, J. Russ \$1.50, Lucija Kušar \$1, F. F. Gilber \$1, Mrs. J. Žitnik \$2, Mrs. Papež \$2, Neimen. \$2, Neimen., Cleveland \$2, F. Press \$2, Mary Zore \$1, George Brinc \$6, Mrs. Mag. Brišar \$1.50, Mrs. Tronto \$1, Steph. Jenko \$1, Ivanka Vesel \$2, Antonia Kalenc \$1, F. F. Gilber \$2, Slovenska Ženska Zveza, Braddock, Pa. \$3, Mary Gorichan \$1, Anna Žitnik \$1, John Jordan \$1, Ivanka Vesel \$2, Mary Pavlešič \$5, Anna Zokal \$1.50, Katarina Perme \$1, W. Zimmerman \$1, Mary Vraničar \$1, Neimen., Joliet, Ill. \$2, Josephine Krajnc \$6, Pauline Železnik \$3, Mary Belc \$1, Antonia Hudak \$1, Josephine Koder \$2, Frank Horvatin \$1, Stephen Podgornik \$2, Mary Foyes \$2, Karol Kancko \$3, Frances Jalovec \$4.50, Mary Dressas \$3, Albin Juricich \$3, Rosie Russ \$1.50, Marko Bluth \$1, Agnes Margelc \$1, Angela Mlakar \$1, Antonia Bradach \$1, Frank Vraničar \$3, Frank Tomazin \$1, William Kullert \$1, Anton Ferk \$2, Mary Nemnich \$1, Andrew Cajka \$4.50, Agnes Wiskovich \$1, Mrs. Juricich \$1.50, Mary Skulj \$1.50, Margaret Zupancič \$5, Rosie Miller \$1, Marjeta Molj \$2, Neim., Grafton, Pa. \$2, John Pichman \$1, Therese Klunc \$4, Frances Fink \$1, Mrs. Bogolin \$1, Ursula Kushar \$3, Julia Tamoselich \$1, Rosie Smrekar \$1, Mary Placé \$10, Mrs. Williams \$5, K. Simnich \$1, Frank Videc \$6, družina F. Perko \$2, Margaret Zupanc \$2, Mary Skulj \$1, Anna Oblak \$1, Mary Prosen \$1.50, Ne-

imenovana \$1.50, Anna Hribar \$1, D. F. Sterniša \$1, John Mihelcich \$1.50, Martha Magovic \$2, J. Kastelic \$1, Mary Božičevich \$1, Josephine Cajnar \$1, Louise Mesnig \$1, Jennie Fliņ \$1, Mrs. Zainer \$5, J. Lavrich \$1, Katarina Cesar \$5, Mrs. Gregorich \$3, Mrs. Perko \$1, Mrs. Verzuch \$1, Mary Toplak \$2, Mary Tomec \$1, Antonia Terlep \$2, Josephine Grbec \$3, Mary Kavcich \$1, Marg. Volčić \$2, Društvo M. P., Chicago \$25, Mary Butara \$1, Jennie Hribar \$1, družina Simoncich \$1, Mary Pogačnik \$1, K. P. \$2, Neimen. \$3, Maggie Bokal \$2, Frances Vrabich \$1, Frances \$1, Mary Hegler \$1.50, Katarina Helbein \$5, Antonia Bradach \$2, D. Spelman \$2, Neimen. \$1.50, Mrs. Bahosh \$2, Josephine Ancel \$2, družina Čepon \$5, Peter Tavčar \$2, Agnes Dolenc \$3.

Vinska trgatev v Willardu, Wis.
(Na sredi je Mr. Ludvik Perušek, zastopnik Ave Marije.)

Darovi za pokritje stroškov ob priliki vseslovenskega kat. shoda:

Mr. Anton Grdina nam je poslal svoto \$45.10. Darovali so mu: v Springfieldu \$2.75 (med njimi Štefanija Zaubi \$1), v Jolietu pa po \$1 ti-le: W. Papeš, Mary Golobič, Mary Fabjan, Martin Dragau, F. Skrdel, Martin Kramarič, Joseph Jurčić, Frank Vraničar st., Antonia Struna, Joseph Jerman, Andrew Kolman, Joseph Muhič in Frank Trlep. V Summitu so darovali po dolarju: F. Andrešič, John Nagode, Joseph Grzetič, Andrew Poljak, Frank Pelko, Florijan Pelko, Joseph Brenčič, Frank Trobec, John Poljak, Rozalija Krosau, Marija Brenčič, John Primožič, Joseph Gorše, Louis Andreašič in Mary Poljak.

Naravnost na nas so poslali: Rev. J. Trobec \$2, Amalia Uršič \$5, Mary Hegler \$1, po Mr. Franku Ulčarju \$4, John Rapeš \$2, M. Progar \$1, John Lamšek \$2, Agnes Benčan \$2.

V Sheboyganu, Wis., so darovali: Mary Kranjc \$5; po en dolar: John Gradiš, Fr. Repenšek, Anna Strupek, Ursula Mrvar, Mary Knaus, Mary Rofold, Ivanka Ribič, Frances Melavec, Louise Bowhan, Mary Falle, Angela Falle, Anton Falle, Jacob Prestor in Karolina Mohar. Skupaú \$19. Drobža je bilo \$6.75. Skupaj so darovali v Sheboyganu \$25.75.

V Waukeganu, Ill., so darovali: Frank Opeka \$10, Frank Petkovšek \$3, Andrew

Ogrin \$2, Joseph Debeljak \$2; po en dolar: Martin Svete, Johana Vršek, Mary Barle, Frank Zorc, Jacob Grimšič, John Zalar, Frank Barle, Math Ivanetič, John Kuntar in Joseph Drašler. Drobža je bilo \$1.75. Skupaj so darovali v Waukeganu \$28.75.

Darovavci iz La Salle. Darovali so po \$1.00: Joseph Laušin, Frances Peterlin, Mary Jančar, Anton Baznik, Joseph Jančar, Anton Recelj, Frank Brudo st., Anton Horce, Louis Bedenko, Rozalija Urbanic, Frances Jančar in Rudolf Šček. — Drobža je bilo \$5.40. Skupno so darovali v La Salle \$17.40.

Jugosl. "Pregled" v Chicagi (l. I., št. 3) o Ave Mariji:

"Primili smo ovaj vrlo lepo uredjen i tehnički opremljen religiozni časopis za julij, avgust-septembar i oktobar, te ga preporučujemo našem nabožnom svetu."

Vestnik Prosvetnih Zvez v Ljubljani in Mariboru (l. X., st. 9., 10.) o Prosvetni zvezi v Ameriki:

"Vseslovenski katoliški shod, ki se je vršil v letošnjem polletju v Lemontu na ameriških tleh, je obrodil prekrasen sad. Ne samo, da je zbral tisoče in tisoče naših rojakov od vseh strani Amerike, tem-

več je tudi na podlagi smernic podal točno opredeljeno delo na prosvetnem polju. To delo je poverjeno novo ustanovljeni Prosvetni zvezi, ki bo delovala v duhu katoliške akcije. Člani Prosvetne zveze so vsa katoliška društva, bodisi prosvetna, podporna ali cerkvena. Temelj tvorijo delovni odbori, ki so bili osnovani za prvi katoliški shod v Ameriki. Prosvetna zveza ima tudi svoje mesečno glasilo v mesečniku Ave Maria. Mi želimo, da bi naša najmlajša sestra v daljni Ameriki uspevala in rodila lepe sadove med našimi izseljenci. Obenem pa prosimo, da bi bila ta nova organizacija v tesni zvezi s Prosvetno zvezo v domovini."

Naši mladini.

THE BLEAK DAYS OF NOVEMBER.

By Albina J. Wahcic.

Why is it that we so often refer to the eleventh month of the year as bleak November? Perhaps we may find the answer in the fact that during the summer months we have been enjoying the marvelous beauties of nature, but now all that is taken from us. Nature seems to be dying. The warm green foliage of summer days is falling to the ground withered and brown; the trees are beginning to show their bareness; the flowers are dying, the severe white frost is too much for them; the birds depart for warmer climes. The joyous echoes of summer in early autumn grow fainter and fainter, to be superseded now by the bold heralds of winter.

The days may seem bleak and dull to us, but what about those poor souls for whom the summer of life has passed and the winter of death has come upon them? Those dark days in Purgatory, where moments seem like centuries, are torments to the soul so patiently waiting, yet so ardently hoping for eternal salvation. The Church has chosen a most fitting month of the year for special remembrance of our beloved departed whom, we regret to say, we so easily forget.

Furthermore, as the month of November precedes the month of December and with it the blessed feast day, Christmas, so does Purgatory precede that everlasting feast-day of Christmas in Heaven. As the Jews of old waited longingly for the advent of the Redeemer, as we look forward to Christmas very much, more so do the Poor Souls look forward to meeting Christ face to face in Heaven.

Let us not therefore forget these devoted Souls as we shall not wish to be forgotten. Imagine what an infinite amount of joy we can give them by our comparatively small efforts. Let us remember them every day. Prayer, earnest prayer, ejaculations, the rosary, good works, and above all the Holy Sacrifice of the Mass and Holy Communion are effective

means for releasing the sufferers in Purgatory. Any whom we help from the pains of purgatory and bring to heaven by our prayers will be everlastingly grateful to us and we may be sure will not forget us but will intercede for us at the Throne of God.

The month of November cannot truly be called monotonous and dull for one reason—Thanksgiving Day. This great American holiday is not a day significant for its turkey dinner and other like table delicacies. It is not necessary to go into detail concerning the history of the day. To set aside a day in the year to thank the Almighty for the successful harvest, is a credit to a nation. For us, as Catholics, Thanksgiving Day should hold even a greater significance that gratitude for success in attainment of worldly goods. Naturally, we should thank God if He has seen fit to bestow upon us riches, but over and above that we should realize, what is more important, that God has been good to us in keeping us alive for still another year, a few more days of the joy of living, a little more time to prepare for the life to come. Perhaps many of our friends and even relatives have gone away from us during the past year, gone into eternity. If we stop to consider we can find many things for which to be thankful.

PISMA.

Willard, Wis., 30. septembra 1929.

Dragi gospod urednik:—

Namenila sem se tudi jaz Vam pisat, kakor sem Vam takrat obljubila, ko ste bili tukaj pri nas na Willardu. Mi smo bili vsi tako veseli, ker ste prišli nas sem obiskat.

Jaz sem 11 let stara in sem v sedmem razredu v šoli; imamo tri sestre in šest bratov.

V začetku septembra smo imeli tukaj trinajsturno pobožnost in so bili Father Bren tukaj takrat.

Zdaj je jesen in bliža se zima. Tukaj je zdaj lušno, ampak po zimski je pa še bolj lušno; kakor hitro sneg zapade, se gremo precej drsat; imamo skiis in toboggans, da se drsamo dol po hribu. Imamo dosti veselja, samo takrat, ko se toboggan prevrne, se ni pa nič za smejat, pa nič ne porajtamo, samo da lahko še enkrat gremo.

Zdaj pa ne smete zameriti, ker tako slabo pišem, ker nisem nikoli v slovensko šolo hodila. To sem se samo od mame naučila. Lep pozdrav od

Dorothy Petkovšek.

Mary Ovca iz New Yorka.

Lemont, Ill., 19. septembra 1929.
7 A. R. 1 Mt. Assisi.

Častiti g. urednik:—

Počitnice so že minile in spet se bomo začeli učiti. Bila sem na počitnicah, a sedaj sem zopet v Lemontu.

Vesele smo bile, ko so prišli mati prednica iz starega kraja in nam pripovedovali, kako lepo je bilo v Lurdu.

Prepeljali so tudi dve kandidatini: eno iz New Yorka, Marico Ovca, in eno iz Bethlehema, Minko Koprivšek.

Je že precej kandidatinj, ena je tudi iz Sheboygana; sedaj smo dve.

Drugokrat več. Vse tiste, ki se oglašajo v Ave Maria, pozdravlja
Štefka.

Lemont, Ill., 19. septembra 1929.
7 A. R. 1 Mt. Assisi.

Prečastiti gospod:—

Od daleč sem prišla, iz Bethlehema. Z menoj je prišla tudi ena Ovca, a njen brat Vinko — koštrunček, pa je v New Yorku. Predno smo zapustili naše drage, smo se dali slikati. Na eni sliki je Marica Ovca, a na drugi sem jaz in moj bratec.

O joj, kako težka je bila ločitev! Zapustiti dobro mamico, dragega očeta in oh, bratce. Pa kaj se če, Jezus pravi: "Kdor očeta in mater bolj ljubi kakor mene — mene ni vreden. Sedaj sem se že precej privadila. Dne 9. septembra smo začele s šolo.

Lepo je tukaj. Prosim, molite za mojo sošolko, katera bi tudi rada prišla se učiti za sestro, a je njeni stariši sedaj še ne pustijo. A ona lahko zgubi veselje.

Vas pozdravlja:

Minka Koprivšek.

Lemont, Ill., 19. septembra 1929.
7 A. R. 1 Mt. Assisi.

Prečastiti gospod Salezij:—

Mislím, da Vam tudi jaz lahko napišem par vrstic z grička Assisi.

Prišla sem 3. septembra. Vse se mi tukaj zelo dopade, posebno naša kapelica. Ako bo božja volja, bodem drugo leto dobila redovno obleko.

Nadaljevala bodem tukaj svojo High School. Dva letnika sem izvršila v New Yorku.

Ako Vam povem, da mi je dolgčas po vseh mojih dragih, pa upam, da bodem ta boj prestala iz ljubezni do Boga in Matere božje.

Tu se nam dobro godi, seveda ubogati se mora, če pa to storiš, potem se pa ni treba nič bati.

Prosim Vas, molite zame.

Marica iz New Yorka.

Lemont, Ill., 19. septembra 1929.
7 A. R. 1 Mt. Assisi.

Prečastiti gospod urednik:—

To je moje prvo pismo, ki ga pišem v Ave Marijo. Lansko leto sem prišla v kloster. Letos obiskujem drugi letnik High School. Imam že dve sestri v konventu. Sestra Ana uči v Chicagi pri sv. Štefanu, a sestra Margareta v So. Chicagi. Ena sestra pa še ni redovnica, a uči v Steeltonu. Ako Bog da, bodem jaz četrta sestra iz naše familije. Doma še imamo več punc, a mama bi nič ne branila, ako še katera pride — mislim, da še bo.

Tukaj je zelo lepo. Okrog hiše cvete vse polno rož.

Prosim, da bi zame molili, da bodem stanovitna.

Danica iz Kansasa.

Steelton, Pa., September 27, 1929.
560 So. 4th St.

Dear Rev. Father:—

As one of the pupils of a Catholic school, I am very glad to get an opportunity to write to you, dear Father.

I am in fifth Grade and am nine years of age. My teacher is Sister Kalista. In school we have to study hard to be transferred in the course of the following year.

Hoping you will receive my small letter, and, if possible, will promptly answer it I remain, very cordially yours,

Mary Bukovec.

Steelton, Pa., 27. septembra 1929.
519 South Second Street.

Dragi urednik:—

Že je minilo precej časa odkar se nisem oglasila. Sedaj Vam bom povedala, kako sem se imela med počitnicami. Naša šola se je končala 12. junija. 24. junija sva šli jaz in moja sestra v "camp", 5 milj od Steeltona. Nas je bilo vseh skupaj 54 otrok; smo se imeli prav dobro tam. Bile smo tam 6 tednov, do 3. avgusta. Vsako nedeljo smo prišle v cerkev. Nas je bilo 12 katoliških otrok.

Zdaj se je zopet šola začela in jaz grem v sedmi razred. Moja sestra je Sister Serafina in upam, da se bom dobro učila.

Zdaj ne vem nič več. Vas prav pristrčno pozdravim,

Elizabeth Bratina.

Steelton, Pa., 27. septembra 1929.
519 So. Second St.

Dragi gospod urednik:—

Ko sem zadnjič gledala list Ave Maria, sem videla nekaj dopisov od šolskih otrok. Sedaj sem se pa jaz tudi namenila nekaj napisati. Ne vem posebno kaj novega. Imeli smo cerkveno veselico, bilo je veliko ljudi.

Minka Koprivšek iz Bethlehema, Pa. in njen bratec.

V naši fari imamo veliko bolnikov.

Šola se je pričela, sedaj je veliko otrok v šoli.

Sprejmite srčne pozdrave od **Magdalene Bratina.**

Sheboygan, Wis., 23. septembra 1929.
Lake View R. R. 3.

Dragi gospod urednik:—

Tudi jaz se oglašim iz Sheboygana; to je moje drugo pismo v Ave Maria in prosim, gospod, ne zamerite, če je kaj misteka.

Jaz hodim v šolo sv. Cirila in Metoda in sem v šestem razredu in imamo sestro Daviano. Naša šola gre vsak dan k sveti maši in tudi molim, da bi bila enkrat sestra. Če bom sestra, bom zmiraj na pravih potih.

Mi imamo zdaj večkrat, da z drugim šolam igramo žogo in smo že dve šoli izigrale, fantje so jih pa več in so bili Father Černe zelo veseli.

Zdaj pa Vas pozdravim: **Josephine Slapnik.**

20. septembra 1929.

Častiti gospod striček:—

Letos sem tudi jaz v šoli sv. Kristine. Moj brat pa je v Le-mont. Prav lepa hvala za znake, ki ste nam jih poslali. Lepi so.

Hladno je že tu v Euclid. Ker bo kmalu godovna našega častitega gospoda Fathra, se učimo malo igro. Sestra nas uči, da moramo spoštovati in ljubiti častito duhovščino in biti ji hvaležni. Pridite nas poslušat.

Pozdravljajo vsi na kornar pri Sv. Katarini, posebno **Jennie Ule, St. Christina's School.**

Steelton, Pa., 24. septembra 1929.
241 Frederick Street,

Častiti gospod urednik:—

Tukaj nimamo posebnih novic, ampak hočem Vam opisati našo šolo. Nekateri smo komaj pričakovali, da so prišle spet naše častite sestre. Mi smo dobili štiri nove sestre in dve sestre so bile lansko leto tukaj. Naš Father so dobri. Pa zdaj moramo gledati, da bomo tudi mi dobri, da se bodemo učili radi in poslušali lepo v šoli.

S spoštovanjem, **Johanna Dragovan.**

Bressler, Pa., Sept. 28, 1929.
725 Main St.

Dear Rev. Father:—

I am a pupil of St. Peter's School. I am at the age of eleven and in the fifth Grade. Our pastor is Rev. Father Bratina. Our school started September the third and we are all glad that we are among Sisters. We had Confirmation and Holy Communion on June 16th. I was very glad on that day. We are going to get our reports at the end of September and I am going to try my best to get good marks.

Expect to write again. Yours truly, **Mary Zlogar.**

Steelton, Pa., Sept. 27, 1929.
Penn and Cedar Sts.

Častiti gospod urednik:—

Ave Marije v resnici ne morem dovolj pohvaliti to je res večni Ave. Častiti gospod urednik, dam Vam znati, da jaz stanujem na Bressler, Pa., samo pol milje od naše farne cerkve in šole v Steelton, Pa. Dam Vam znati, da imamo šest slovenskih sester, katere nas jako lepo in prijetno učijo. Jaz sem 12 let stara in se rada učim slovensko in angleško. V šoli sem mirna in rada ubogam svojo sestro Mary Kalisto. Rada hodim pogosto v cerkev, k spovedi in sv. obhajilu. Saj nas tudi častiti Father Bratina vedno opominjajo, da naj hodimo pogosto k sv. obhajilu. Častiti gospod urednik, jaz ubogam rada svoje stariše.

Lepo Vas pozdravim, **Johanna Sukle.**

Bressler, Pa., 28. septembra 1929.
725 Main St.

Dragi gospod urednik:—

Zopet je počelo šolsko leto. Mi smo vsi veseli, minil je ves strah. Zdaj se pridno učimo in ker je sedaj lepo vreme, še rajši

ubogamo. Listje rumeni in pada po tleh in ptičice si iščejo topla mesta. Kako je lepa vsa narava, ki jo je večni Bog dal. Sedaj pa zaključim moje malo pisemce in upam, da mi boste ustregli, da bodem videla jaz tudi svoje pismo enkrat v tej žlahtni knjigi Ave Maria.

Sedaj Vas prav lepo pozdravlja

Isabel Žlogar.
523 So. 4th St.

Steelton, Pa., 27. septembra 1929.

Prosim, ako bi dali tudi moje pismo v Ave Marijo. Jaz hodim v peti razred v šolo Sv. Petra. Zdaj sem devet let stara. Imamo dobrega gospoda župnika. Vedno nam kaj lepega povedo. Sedaj bom končala. Vam bom večkrat pisala. Dokler bom v šolo hodila, bodem vedno rada molila. Molitev moja ne bo molčala nikdar, niti takrat, ko bom mrtva.

Lepo Vas pozdravi: **Veronica Starašinič.**

Odgovori in še drugo.

Zelo vesel sem, ker se je sedaj oglasilo tako lepo število mladih dopisovavcev. Zaenkrat ne morem drugega kakor to, da vse skupaj in vsakega posebe najlepše pozdravljam. Obenem se jim lepo priporočim, naj širijo koledar za l. 1920. in naj pridobijo Ave Mariji mnogo novih naročnikov. Koledar je posvečen spominu prvega vseslovenskega katoliškega shoda, katerega se je v izredno velikem številu udeležila tudi naša ameriška mladina. V njem je zraven drugega čtiva še poseben mladinski oddelek. Naj bi se mladina tega zavedala in naj bi ga prav gotovo naročila!

IN THE REALM OF BOOKS.

By **Albina J. Wahcic.**

Brown, Katherine Holland: **THE FATHER** (1928).
The John Day Company, N. Y.

Many books have been written and dare still be written on the theme of "mother-love". Fewer books there are which chronicle the deep and lasting affection of a good father for his children. **THE FATHER** by Katharine Holland Brown is such a one. It is beautiful in its pathetic earnestness. The descriptions of the many hardships are enlivened with bits of humor, ever fresh and original. The secondary theme is a study of Lincoln portrayed in a new light. The book is a worthwhile piece of literature.

Brock, Lynn: **THE STOKE SILVER CASE** (1929).
Harper and Brothers, Publishers, N. Y.

Propper, Milton M.: **THE STRANGE DISAPPEARANCE OF MAY YOUNG** (1929).
Harper and Brothers, Publishers, N. Y.

The reason for reviewing these two books together in this way is that they are both such unusual types of mystery stories. It is a coincidence that

these two have been published by the same publishers and both in this year. To get the full benefit of the sharp contrast the two books should be read one after the other in the order given above. The plot of the former is laid in a quiet country place in England; the setting of the latter is Woodlawn Park in Philadelphia. This alone gives sufficient inducement to investigate further the comparisons, contrasts and similarities of the mysteries. To speak of these more in detail would be to give away the interesting points of the stories.

Patrick, Diana: FAMILY GROUP (1929).
E. P. Dutton & Co.

"Diana Patrick deals with English family life.

Her new novel, "Family Group", tells the story of a girl's aspirations and romantic longings, which after various vicissitudes come true better than in many novels of the day."—Harry Hansen (Harper's, August 1929.)

Carpenter, Capt. Alfred F. B.: THE BLOCKING OF ZEEBRUGGE (1929).

Houghton, Mifflin Co.

"This book is not fiction, but fact. It is the detailed story of this hazardous enterprise, one of the great feats of the War, told with much exactness."—Harry Hansen. (Harper's, August 1929.)

VSEBINA NOVEMBERSKE ŠTEVIKE:

Ob mrtvaški knjigi	str. 305-306	Novemberska noč v Slov. goricah (pesem).....	str. 322
Mesečni pridigar (šest pridig)	str. 307-309	Pozabljen amulet (IX.)	str. 323-325
Pokojnemu P. Engelhardu in P. Veselku (pesmi)	str. 309	Laktancij o rim. preganjavcih	str. 325-326
Tvoji otroci ti bodo povrnili	str. 310-312	Glasovi od Marije Pomagaj	str. 327-329
Kateri vlak pelje v nebesa, kateri v pekel?.....	str. 313	Iz našega ofisa	str. 329-331
MESEČNI GLASNIK PROSV. ZVEZE	str. 315	Razno	str. 331
Iz zgodovine slov. kat. shodov (I.).....	str. 315-316	NAŠI MLADINI.	
Uresničene sanje	str. 316-319	The bleak days of November	p. 332
Dva sveža grobova	str. 319	Pisma	p. 333-334
Spomini na mater	str. 320-321	In the realm of books	p. 334-335
Črtica o Karmelu	str. 321-322		

Pozor mladeniči!

Brez dvoma je med našimi slovenskimi mladeniči v Ameriki mnogo takih, ki sicer ne čutijo v sebi poklica za duhovski stan, pač pa imajo srčno željo iti v samostan, da bi lažje zveličali svojo dušo. Taki bi našli v našem komisarijatu, ki se vedno bolj širi, tisto mirno življenje, po katerem hrepeni njih srce. Kot samostanski bratje bi lahko silno veliko storili za čast božjo in zveličanje ljudi tako s svojim delom kot zlasti še z molitvijo.

Da postane mladenič samostanski brat, se zahteva samo trdna volja služiti Bogu po našem vodilu ter telesna sposobnost, da more izvrševati opravila v redovnem stanu. Zlasti so dobrodošli mladeniči,

ki so izučeni v kakemkoli rokodelstvu. Novodošli so šest mesecev kandidati. V tem času imajo dosti prilike, da spoznajo svoj poklic, ker vidijo od blizu redovno življenje. Če jim ne ugaja, lahko zapuste samostan; ako se pa odločijo ostati, potem dobe redovno obleko in so sprejeti v naš red, ki ima že nad devetnajst tisoč redovnikov.

Mladenič, zakaj ne bi poskusil tudi ti?

Za nadaljna pojasnila piši predstojniku na ta-le naslov:

VERY REV. COMMISSARY PROVINCIAL,
LEMONT, ILLINOIS.

Slovenska Ženska Zveza

Ustanovljena 19. dec. 1926. Inkorporirana 14. dec. 1927.

Glavni izvrševalni odbor:

Predsednica: MRS. MARIE PRISLAND,
1034 Dillingham Ave., Sheboygan, Wis.

Tajnica: MRS. JULIA GOTTLIEB,
1845 West 22nd Street, Chicago, Ill.

Blagajničarka: MRS. MATILDA DULLER,
2241 So. Lincoln Street, Chicago, Ill.

Slovenska Ženska Zveza je edina slovenska ženska organizacija v Ameriki. Pod njeno okrilje bi morala spadati vsaka zavedna katoliška Slovenka v Ameriki. Članarina je samo 25c mesečno.

\$10.00 NAGRADE

novo ustanovljenim podružnicam. To pa velja samo do preklica. Naselbine, ki še nimate podružnice Slovenske Ženske Zveze, ustanovite jo takoj. Za pojasnila pišite glavni tajnici.

“ZARJA”

je edini slovenski ženski list v Ameriki. Izhaja v obliki Magazina in stane za nečlanice \$2.00 letno. Naročnina za članice je že uračunjena pri članarini. Ako še nimate tega lista v Vaši hiši, pošljite naročnino še danes na naslov: ‘ZARJA’, 1845 W. 22nd Street, Chicago, Ill.

JAVNE ZAHVALE

Moram Vam priznati, da je Vaša **Alpen Tinktura** v resnici najbolj uspešna. Odkar ji rabim, so mi prenehali lasje izpadati. Sedaj mi rastejo zopet lepi in gosti.—S. Markotich, 129 Lingar Rd., Sidney, N. S., Can.

Vašo **Bruslin Tinkuro** zoper sive lase sem rabila z najboljšim uspehom, za kar vam ostanem vedno hvaležna.—Frances Polish, Chicago, Ill.

Od Vaše **Broslin Tinkture** zoper sive lase so mi postali lasje popolnoma taki, kakor sem jih imel v mladosti. Zato Vam ostajam hvaležen.—Simon Zubar, P. O. Box 310, Kirkland Lake, Ont., Canada.

Moram pripoznati, da je Vaš **Fluid** zoper revmatizem v resnici najboljši na svetu. Moj prijatelj je ležal tri mesece v postelji. Ko je pa rabil Vaš **Fluid**, je v osmih dneh popolnoma ozdravel. Blagovolite tudi meni poslati eno steklenico Vašega hvalevrednega **Fluida**. Najlepše se Vam že vnaprej zahvaljujem.—Joseph Jenich, 283 Droiullard Rd., Ford City, Ont., Canada.

Pripoznavam, da je Vaša **Elsa žauba** zoper rane in srbečo kožo najboljše zdravilo. Ostajam Vam vedno hvaležen.—D. Brankovan, P. O. Box 48, Ambler, Pa.

Že več let je minulo, odkar sem rabil Vaše zdravilo zoper kurje oči in bradavice, katere sem v par dneh popolnoma odpravil, za kar sem Vam prav hvaležen. Blagovolite mi poslati cenik, da naročim še druga zdravila.—John Grabjan, 3307 St., St. Louis, Mo.

Imam na tisoče zahvalnih pisem tudi od drugih zdravil. Vsakemu dam \$5.00, ki bi rabil moja zdravila brez uspeha.

Pišite takoj po cenik. Pošljem Vam ga zastonj.
JAKOB WAHCIC, 1436 E. 95th ST., CLEVELAND, O.

Ako hočeš dobro samemu sebi in svojemu dragemu ranjkemu

ne odlašaj več, temveč pošlji čim prej svoj prispevek za Apostolat sv. Frančiška: 50c za eno leto, ali \$10.00 enkrat za vselej. Posluži se v ta namen priloženega kupóna ter ga izpolni

se želim vpisati v Apostolat sv. Frančiška. Če vpišeš ranjkega, napravi zraven mena križec.

Plačam za vselej

Plačam letno

Ime darovavca.